

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obo/4/2023
Identifikačné číslo spisu: 1018201121
Dátum vydania rozhodnutia: 15.02.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1018201121.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu RNDr. D. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom P., Q. X, poštová adresa J., zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Szabóom, Kráľovský Chlmec, Nemocničná 7, proti žalovanému Mgr. Petrovi Arendackému, Bratislava, Železničarska 13, správca konkurznej podstaty úpadcu Agrokombinát, Poľnohospodárske družstvo Lehnice, so sídlom v Lehniciach, IČO: 00 191 540, zastúpeného advokátom, JUDr. Martinom Balážom, LL.M., Kyčerského 2, Bratislava, o určenie pravosti pohľadávky vo výške 19 288,22 eur, o odvolaní žalobcu voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2023 sp. zn. 8Cbsi/1/2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2023 č. k. 8Cbsi/1/2018-765 vo výroku I. m e n í tak, že určuje, že pohľadávka žalobcu v časti náhrady mzdy z neplatného vylúčenia žalobcu z družstva (úpadcu), vyplývajúca z nároku uplatneného v konaní na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 5C/177/1990, je dôvodná vo výške 756,44 eur ako pohľadávka

II. triedy, a vo zvyšnej zamietajúcej časti napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2023 č. k. 8Cbsi/1/2018-765 p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2023 č. k. 8Cbsi/1/2018-765 vo výroku II. a III. p o t v r d z u j e .

III. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 92 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo svojom, v poradí štvrtom, rozsudku zo dňa 26.1.2023, č. k. 8Cbsi/1/2018-765, rozhodol tak, že v prvom výroku žalobu žalobcu v časti 19 149,34 eur zamietol. Druhým výrokom žalobu v časti 138,88 eur zastavil čo do výšky a právneho dôvodu. Tretím výrokom určil, že pohľadávka žalobcu uplatnená v konkurznom konaní úpadcu

vedenom na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 6K/30/1999, v uznanej výške 138,88 eur sa zaraďuje do IV. triedy. Posledným výrokom rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že súd prvej inštancie svojím skorším rozhodnutím (tretím v poradí) č. k. 8Cbsi/48/2005-296 zo dňa 17.6.2011, žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Toto rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/4/2018-457 zo dňa 17.7.2018 (ďalej aj „rozhodnutie 1Obo/4/2018“), ako súdom odvolacím, zrušené a opätovne vrátené súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia ako aj nedostatočného vykonania dokazovania a vyhodnotenia vykonaných dôkazov. Voči tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) uznesením č. k. 2ObdoV/3/2019-514 zo dňa 28.3.2019, ktorým dovolanie žalobcu odmietol.

3. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie uviedol, že si dal pripojiť spisy Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5C/177/1990 (správne má byť spis Okresného súdu Dunajská Streda - pozn. odvolacieho súdu), sp. zn. 35Cb/12/1999 (pôvodne vedené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 9C/61/1994) a tiež sp. zn. 8Cbi/6/2009, pričom sporové strany na pojednávaní dňa 20.10.2022 oboznámil s listinami v nich obsiahnutými (bližšie bod 3 rozhodnutia súdu prvej inštancie). Uviedol, že za pravdivé nemožno považovať tvrdenie žalobcu, že na pojednávaní súd neoboznamoval sporové strany s dokladmi zo spisu sp. zn. 8Cbi/6/2009 a sp. zn. 5C/177/1990, keďže súd oboznámil sporové strany s listinami z týchto súdnych spisov, a to ich prečítaním. Pred prečítaním listín zo súdnych spisov sp. zn. 5C/177/1990 a sp. zn. 8Cbi/6/2009 sporové strany konštatovali, že obsah rozsudku sp. zn. 5C/177/90 je im známy. Žalobca trval len na tom, aby sa súd zaoberal rozsudkom vydaným v konaní sp. zn. 5C/177/1990. Súd prvej inštancie konštatoval, že dokazovanie oboznámením sa s obsahom uvedeného rozsudku (osobitne) nevykoná, nakoľko bol protistrane doručený, bol mu známy a tvoril obsah súdneho spisu. S obsahom dokladov súd sporové strany (podrobne) neoboznamoval, keďže boli založené v súdnom spise a boli sporovým stranám známe.

4. K uplatnenému nároku vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 8Cbi/6/2009 súd na pojednávaní dňa 20.10.2022 oboznámil, že ide o nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.1.1999 do 31.3.2009 vo výške 82 733,28 eur (2 492 422,79 Sk), uplatnený v právoplatne skončenom konaní. Uvedeným rozsudkom bola žaloba žalobcu zamietnutá, tento bol potvrdený najvyšším súdom rozhodnutím č. k. 1Obo/55/2011-268 zo dňa 28.9.2011, a následne dovolací súd uznesením č. k. 2ObdoV/5/2012-299 zo dňa 29.3.2012 dovolanie žalobcu zamietol. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že dokazovaním zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6K/30/1999-63 zo dňa 31.3.1999 bol na majetok PD Agrokombinát Lehnice vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty úpadcu bol ustanovený JUDr. Noskovič, ktorý bol dňa 23.2.2018 zbavený funkcie a za nového správcu bol ustanovený Mgr. Arendacký. Žalobca bol v pracovnom pomere u úpadcu od 4.1.1998 (správne má byť 4.1.1989 - pozn. odvolacieho súdu), dňa 20.8.1990 hospodárske vedenie družstva rozhodlo o preradení žalobcu na úsek živočíšnej výroby, ktoré rozhodnutie následne predstavenstvo družstva potvrdilo na schôdzi dňa 30.8.1990. Žalobca sa na nové miesto nedostavil, následne z dôvodu hrubého porušenia základných povinností člena družstva podľa § 25 ods. 2 písm. a) zák. č. 162/1990 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve (ďalej aj „ZoPD“), predstavenstvo družstva dňa 28.9.1990 rozhodlo o vylúčení žalobcu z družstva. Rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/177/90-43 zo dňa 19.2.1991, právoplatným dňa 19.2.1991, bolo určené, že preradenie žalobcu dňa 20.8.1990 z úseku agrolaboranta do funkcie farmára na úseku živočíšnej výroby je neplatné. Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 5C/177/1990 zo dňa 6.8.1992 bolo určené, že vylúčenie žalobcu z družstva zo dňa 28.9.1990 je neplatné

a jeho členský pomer u žalovaného naďalej trvá. V tomto rozsudku súd zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady mzdy 17 447,92 Kčs a určil, že neprítomnosť žalobcu v práci 13.8.1990 nie je neospravedlnenou absenciou. Časť rozsudku súdu prvého stupňa o určení, že vylúčenie žalobcu z členstva v družstve z 28.9.1990 je neplatné, nebolo napadnuté odvolaním, v dôsledku čoho rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 24.9.1992.

5. Žalobca si prihláškou uplatnil pohľadávku v konkurze voči úpadcovi nasledovne:

- sumu 508 658 Sk s úrokom z omeškania a trovy konania vo výške 13 965,02 Sk

na základe žaloby zo dňa 18.10.1990 - konanie vedené na Okresnom súde

Dunajská Streda pod sp. zn. 5C/177/90,

- sumu 46 985 Sk s úrokom z omeškania a trovy konania vo výške 8 471,50 Sk, alternatívne 910 kg kryštálového cukru, 35 l bieleho vína, 87 q kukurice a 19 q jačmeňa - nárok uplatnený v konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 9C/61/1994 a

- sumu 1 424,32 Sk s úrokom z omeškania a trovy konania vo výške 1 573,20 Sk na základe rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 18.9.1995, sp. zn. 6C/13/1992, doplnacieho rozsudku 24.4.1997, sp. zn. 6C/13/1992 a opravného uznesenia

zo 17.6.1997, sp. zn. 6C/13/1992, právoplatné dňa 7.7.1997.

Svoju pohľadávku žiadal žalobca zaradiť do 1. triedy pre rozvrh.

6. Pohľadávka žalobcu bola preskúmaná na prieskumnom pojednávaní dňa 1.10.1999, pričom konkurzným súdom bolo žalobcovi oznámené, že žalovaný uznal jeho pohľadávku vo výške 4 184 Sk v 4. triede a poprel pohľadávku vo výške 576 893,04 Sk v 1. triede z dôvodu,

že suma je v rozpore s opravným uznesením sp. zn. 6C/13/1992. Následne žalobca na základe upovedomenia podal žalobu, ktorou žiadal určiť, že jeho nárok je opodstatnený a žalovaný je povinný uznať jeho požiadavky v celkovej sume 19 288,22 eur (581 077,04 Sk) v 1. triede.

7. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca bol od 15.2.1991 do 31.12.1991

a od 1.1.1993 do 31.12.1993 v pracovnom pomere v Ústave experimentálnej a veterinárnej medicíny a od 1.1.1994 do 30.11.1995 vo Výskumnom ústave veterinárnej medicíny, potom od 1.12.1995 do 30.11.2001 na Prírodovedeckej fakulte UPJŠ, z čoho vyvodil, že nemal záujem opätovne nastúpiť do práce u žalovaného. Listy, ktorými žalobca žiadal o pridelenie práce na pôvodnom pracovisku, vyhodnotil súd ako účelové, nakoľko žalovaný nemohol žalobcu prijať na pôvodné miesto pre jeho zrušenie z dôvodu organizačných zmien.

Tu poukázal na ust. § 39 Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“) v znení jeho zmien, z ktorého vyplývalo, že ak nie je takéto zaradenie na pôvodné miesto možné z vážnych prevádzkových dôvodov, musí byť pracovník prevedený na inú prácu zodpovedajúcu pracovnej zmluve,

a to pokiaľ možno na tom istom pracovisku, pričom túto povinnosť si žalovaný splnil,

keď ponúkol žalobcovi miesto farmára živočíšnej výroby. Žalobca listom zo dňa 26.12.1995 požiadal družstvo o zrušenie členstva dohodou k 31.12.1995, zrušenie členstva a pracovného pomeru dohodou k 30.6.1995 žiadal aj listom zo dňa 25.6.1996, preto mal súd za nesporné, že žalobca už nemal záujem zotrvať v pracovnom pomere u žalovaného.

8. Súd prvej inštancie po zrušení rozhodnutia a podľa pokynu najvyššieho súdu, ako aj v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, pod č. k. 7Co/368/92-127 zo dňa 25.3.1993 (zrušujúce rozhodnutie vo vzťahu ku konaniu vedenému na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 5C/177/90) uložil žalobcovi, aby upresnil svoj návrh - za aké obdobie sa domáha náhrady mzdy, v akej výške a na akom skutkovom a právnom základe.

Žalobca za týmto účelom do spisu založil oznámenie spoločnosti PRO DOMO, a.s.,

Hattalova 12/A, Bratislava (č.l. 284), o výške priemerného mesačného hrubého zárobku zamestnancov Agrokombinátu PD Lehnice, evidovaných na rovnakom stredisku ako žalobca s predpokladom, že vykonávali rovnakú alebo obdobnú prácu v rokoch 1991-1996.

Koncom roka 1996 bolo stredisko, na ktorom pracoval žalobca, zrušené, a preto nemohla spoločnosť potvrdiť priemerný mesačný hrubý zárobok zamestnancov s rovnakým, prípadne obdobným pracovným zameraním za obdobie 1997-1999. Ďalej spoločnosť oznámila,

že rozhodnutia predstavenstva družstva o vyplatených naturálnych pôžitkoch v prípade, že existujú, sa nachádzajú v Štátnom archíve v Bratislave, pobočka Šaľa.

Výšku vyplatených naturálnych pôžitkov uviedla spoločnosť v tabuľke, s upozornením, že nie všetkým pracovníkom boli vyplatené naturálne pôžitky, preto bolo na žalobcovi, aby tieto doklady predložil na preukázanie svojho nároku. Žalobca doložil kópie svojich mzdových listov za obdobie od 28.9.1990 od bývalých zamestnávateľov

(Univerzity veterinárneho lekárstva a farmácie v Košiciach a Prírodovedeckej fakulty univerzity P. J. Šafárika Košice), mzdové listy za obdobie od roku 1996 -1999 žalobca neobdržal, preto ich nepredložil.

9. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v priebehu pojednávania dňa 17.6.2011 na otázku súdu, aby žalobca špecifikoval svoj návrh na náhradu mzdy za uvedené obdobie, t. j. od neplatného vylúčenia žalobcu z družstva do vyhlásenia konkurzu, uviedol, že nárok si žalobca špecifikoval v konaní pred Okresným súdom Dunajská Streda sp. zn. 5C/177/90.

Z uvedeného spisu podľa súdu prvej inštancie však nevyplývalo, že by si žalobca špecifikoval v danom konaní nárok na náhradu mzdy. Konštatoval, že nárok žalobcu vo výške 508 658 Sk (pohľadávka č.1) predstavuje nárok podľa § 31 ods. 3 písm. a) bod. 5 zákona

č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj „ZKV“), ide o pracovný nárok, ktorý v zmysle § 31 ods. 1 ZKV je možné uspokojiť v priebehu konkurzu kedykoľvek.

Ostatné nároky, t. j. nárok na vyplatenie 46 985 Sk (pohľadávka č. 2) a nárok na vyplatenie prihlásenej pohľadávky č. 3 a uznanej správcom vo výške 4 184 Sk, sú pohľadávkou

4. triedy podľa § 32 ods.2 písm. d) ZKV.

10. K námietke žalobcu, že z rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 1Obo/4/2008-457

zo dňa 17.7.2018 nevyplýva, že by sa tento vecne vysporiadal s otázkou rozsahu predmetného incidenčného konania a jeho prekročenia zo strany súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie poukázal na body 38 a 39 odôvodnenia daného rozhodnutia najvyššieho súdu, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie považoval za potrebné popierací prejav správcu vyhodnotiť za dostatočný a určitý, a teda taký, ktorým došlo k popretiu pohľadávok pod č. 1 a pod č. 2 v celosti čo do dôvodu, výšky a poradia, a to z dôvodu absencie právneho titulu týchto pohľadávok a pohľadávky uvedenej pod č. 3 vo výške presahujúcej sumu 4 184 Sk

(178,70 eur), tiež z dôvodu absencie právneho titulu a v časti 4 184 Sk len čo do poradia.

Súd prvej inštancie preto uzavrel, že popierací prejav správcu je dostatočný a určitý, nakoľko ním došlo k popretiu existencie pohľadávok ako takých. Zároveň sa súd prvej inštancie stotožnil s názorom žalobcu, že popretie pri pohľadávke 576 893,04 Sk z dôvodu,

že „suma 576.893,02 Sk je v rozpore s opravným uznesením sp. zn. 6C/13/92“ je nesprávne, nakoľko opravné uznesenie sp. zn. 6C/13/92 sa netýka nároku na náhradu mzdy.

Tu uviedol, že Okresný súd v Dunajskej Strede opravným rozhodnutím sp. zn. 6C/13/92

zo dňa 17.6.1997 opravil výrokovú časť rozsudku zo dňa 18.9.1995 a dopĺňujúceho rozsudku zo dňa 24.4.1997 vo veci o zaplatenie náhrady za nevyčerpanú dovolenku, a teda opravné uznesenie sp. zn. 6C/13/92 sa týkalo nároku na náhradu za nevyčerpanú dovolenku.

Súd prvej inštancie mal za to, že to však neznamená, že popretie pohľadávky ako celok je nesprávne.

11. Vo vzťahu k pohľadávke č. 1 vo výške 522 623,02 Sk poukázal na odôvodnenie rozhodnutia sp. zn. 1Obo/4/2018 na body 42 až 44, konštatujúc, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu v uvedenom rozhodnutí, súd prvej inštancie postupoval pri posudzovaní nároku žalobcu v zmysle § 61 a § 130 ZP, účinného do 31.3.2002, v spojení s ust. § 57 ods. 1 ZoPD.

Ďalej uviedol, že na pojednávaní dňa 21.1.2011 bol žalobca vyzvaný na doplnenie dôkazov - výpočet priemerného mesačného zárobku zamestnancov úpadcu za roky 1991 až 1999

a mzdových listov žalobcu od 28.9.1990 do vyhlásenia konkurzu (31. 3.1999), tiež dokladov o tom, že v týchto rokoch mu boli vyplácané pôžitky, ktoré si uplatnil ako položku 2 prihlášky, ako i pracovnú zmluvu u úpadcu (č.l. 260). Žalobca listom zo dňa 20.1.2011 oznámil súdu, že navrhuje doplniť dokazovanie ohľadom zistenia jeho priemerného, resp. pravdepodobného zárobku u úpadcu zabezpečením mzdových listov od SKP, pričom dňa 24.3.2011 doručil súdu mzdové listy za roky 1989-

1995 (č.l. 285 a nasl.) a pracovnú zmluvu so žalovaným.

12. Súd prvej inštancie v konaní oboznámil sporové strany s rozsudkami týkajúcimi sa vyššie uvedeného nároku (pohľadávka č. 1), a to rozsudkami Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/177/1990-43 zo dňa 19.2.1991, č. k. 5C/177/1990-110 zo dňa 6.8.1992 a č. k. 5C/177/1990-173 zo dňa 8.6.1994. Tiež s rozsudkami Krajského súdu v Bratislave č. k. 13Co/199/1991-65 zo dňa 19.6.1991 a č. k. 7Co/368/1992-127 zo dňa 25.3.1993 konštatujúc, že právoplatné sú výroky, že vylúčenie žalobcu z družstva zo dňa 28.9.1990 je neplatné a členský pomer navrhovateľa (žalobcu) u odporcu (žalovaného) trvá, že neprítomnosť žalobcu v práci dňa 13.8.1990 nie je neospravedlnenou absenciou a tiež, že prevedenie navrhovateľa (žalobcu) na inú prácu zo dňa 20.8.1990 je neplatné. K uvedenému nároku žalobcu súd ďalej uviedol, že danú vec treba posudzovať, vzhľadom k tomu, že predmetom konania je nárok na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru výpoveďou z 28.9.1990, podľa zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce účinného do 31.3.2002, pretože podmienkou vzniku nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru je neplatnosť výpovede z 28.9.1990 a oznámenie žalobcu žalovanému, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával.

13. K nároku podľa ust. § 61 ZP uviedol, že závisí od splnenia dvoch podmienok: právoplatné rozhodnutie súdu o neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a oznámenie žalobcu, že trvá na tom, aby ho žalovaný ďalej zamestnával. Prvú podmienku vyhodnotil súd za splnenú, ohľadom splnenia druhej dospel k záveru, že za túto nemožno považovať list zo dňa 9.12.1991, ale dátum 13.11.1990, kedy sa zamestnávateľ o podaní žaloby o nároku na náhradu mzdy dozvedel. V tomto smere súd na pojednávaní dňa 26.1.2023 zmenil svoje právne posúdenie v tejto časti nároku tak, že pri nároku na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru (§ 61 ods. 1 ZP) vznikol žalobcovi nárok od 13.11.1990, lebo síce pôvodnú prácu po 1.12.1990 požadoval až listom zo dňa 9.12.1991, ale dňa 18.10.1990 podal na Okresný súd Dunajská Streda žalobu o určenie, že vylúčenie z členského pomeru z družstva je neplatné, pričom zamestnávateľ (žalovaný) sa až na pojednávaní dňa 13.11.1990 dozvedel, že žalobca trvá na ďalšom zamestnávaní. Nárok žalobcovi podľa súdu prvej inštancie teda vznikol od 13.11.1990 plus 6 mesiacov t.j. do 13.5.1991. Súd v rámci predbežného posúdenia veci na pojednávaní dňa 20.10.2022 uviedol, že žalovaný vo vyjadrení zo dňa 12.5.2021 (č.l. 584) požiadal súd v zmysle § 61 ods. 2 ZP o využitie moderačného práva a nepriznanie nárokov žalobcu za obdobie presahujúce 6 mesiacov. Súd prvej inštancie zároveň poučil žalobcu, že v prípade žiadosti žalovaného o zníženie, prípadne nepriznanie náhrady mzdy podľa § 61 ods. 2 ZP, bude musieť žalobca preukázať, že sa nezapojil do práce u iného zamestnávateľa za podmienok rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než aké by mal pri výkone svojej práce podľa pracovnej zmluvy, akú mzdu u iného zamestnávateľa za vykonanú prácu dostal a či to nebolo za nepriaznivých okolností a z akého dôvodu sa do práce nezapojil. Dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, pričom tento žiadne dôkazy nepredložil.

14. Ďalej súd uviedol, že od 25.9.1992 do roku 1997 ide o nárok náhrady mzdy z neplatného prevedenia žalobcu na inú prácu (nemožnosť pokračovať v práci) - podľa ust. § 130 ZP, účinného v čase existencie prekážky na strane zamestnávateľa. Poukázal na bod 44 rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/4/2018, pričom na pojednávaní dňa 20.10.2022 vyzval žalobcu, aby upresnil za aké obdobie sa domáha náhrady mzdy podľa § 61 a § 130 ZP, v akej výške a na akom skutkovom a právnom základe. Tiež ho poučil, že musí doplniť dokazovanie ohľadom zistenia priemerného zárobku žalobcu za použitia § 17 zák. č. 1/1992 Zb. o mzde, odmene za pracovnú pohotovosť a o priemernom zárobku. Uviedol, že pre zistenie priemerného zárobku žalobcu je rozhodným obdobím predchádzajúci kalendárny štvrtrok, t.j. doba od 1.7.1901 (pozn. odvolacieho súdu- správne od 1.7.1990) do 30.9.1990 a priemerný zárobok je treba zistiť z hrubej mzdy zúčtovanej žalobcovi k výplate a podľa doby ním odpracovanej v tomto období.

15. Dal do pozornosti, že tiež podľa záverov rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/368/1992 zo dňa 25.3.1993 žalobca v žalobe, ani v priebehu konania, nárok na náhradu mzdy nešpecifikoval, nepredložil výpočet náhrady mzdy z pracovného nároku, ani doklady, z ktorých výšku svojho priemerného zárobku odvodzoval. Súd prvej inštancie konštatoval, že priemerný zárobok musí byť vypočítaný podľa príslušných ustanovení ZP, pričom ide teda o upresnenie žalobného návrhu, ktorý určuje rozsah, v akom súd vec prejedná a rozhodne. Súd prvej inštancie mal za to, že podobne sa bude postupovať aj pri nároku podľa ust. § 130 ZP, t.j. na náhradu mzdy z neplatného prevedenia žalobcu na inú prácu od 25.9.1992, pričom pre zistenie priemerného zárobku žalobcu bol rozhodným obdobím predchádzajúci kalendárny štvrtrok (1.4.1992 až 30.6.1992). Súd prvej inštancie v zmysle záverov odvolacieho súdu sp. zn. 1Obo/4/2018 konštatoval, že žalobca musí určiť, aká časť jeho pohľadávky má zodpovedať sume uplatnenej ako náhrada mzdy pri prekážke na strane zamestnávateľa a doložiť dôkazmi, ako sa v čase, kedy takáto prekážka mala trvať u zamestnávateľa, dožadoval zamestnávania, či sa v relevantnom čase (t. j. po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom ukončení členstva) skutočne o prácu uchádzal a čím bol daný dôvod prekážky na strane zamestnávateľa.

16. K pohľadávke č. 2, týkajúcej sa nároku vo výške 46 985 Sk (1 559,62 eur), poukázal na bod 51 rozhodnutia sp. zn. 1Obo/4/2018, podľa ktorého tento nárok nebol v konaní nijako bližšie špecifikovaný, žalobca ho nekvalifikoval právnymi, ani skutkovými dôvodmi, a odkazuje len na konanie sp. zn. 9C/61/94, pričom žalobca k tomuto nároku žiadne dokazovanie nenavrhol. Súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C/61/94 zo dňa 6.2.1996, ide o náhradu škody za naturálne pôžitky od roku 1990 do 1994, s úrokom z omeškania spolu vo výške 44 525 Sk. Súd prvej inštancie zistil z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 8Cbsi/48/2005-105 z 8.11.2006, že v konaní sp. zn. 9C/61/1994 si žalobca uplatnil náhradu škody spôsobenú nevydaním naturálnych pôžitkov za roky 1990-1994. Tento nárok žalobca špecifikoval a doplnil dôkazmi, predložil dôkazy týkajúceho sa toho, že predstavenstvom úpadcu boli v uvedených rokoch vyplácané pôžitky, ktoré si žalobca uplatnil pod položkou 2 prihlášky. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 26Co/165/96, 26Co/150/96-195 zo dňa 10.9.1996 bolo potrebné zistiť, kedy boli vydávané naturálne pôžitky za rok 1990 kvôli premlčaniu.

17. Pri nároku vo výške 4 362,70 Sk (144,82 eur) - pohľadávka č. 3, súd prvej inštancie poukázal na bod 52 odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/4/2018, podľa ktorého je predmetom konania zaradenie do príslušnej triedy, ako aj to, že popretá bola len do výšky 4 184 Sk (č. 1. spisu 65), teda rozdiel vo výške 178,70 Sk (5,93 eur) musí byť tiež predmetom rozhodovania o určení pravosti a výšky uplatnenej pohľadávky. V časti 4 184 Sk musí tiež súd prvej inštancie posúdiť, či má byť táto správcom uznaná pohľadávka zaradená do 4. triedy, ako ju zaradil správca, alebo do 1. triedy ako to uplatnil žalobou žalobca. Vo vzťahu k uvedenému súd prvej inštancie skonštatoval, že ide o nárok na náhradu mzdy za 8 dní nevyčerpanej dovolenky. Z rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda rozsudok sp. zn. 6C/13/1992, spolu s dopĺňujúcim rozsudkom a opravným rozsudkom (právoplatným dňa 7.7.1997) vyplynulo, že: „Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 1.424,32 Sk, 3% úrok z omeškania zo sumy 1.200,-Sk od 17.2.1992 do 30.4.1995 a vo výške 22% od 1.5.1995 až do zaplatenia, trovy súdneho konania vo výške 1.573,20 Sk, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na účet Okresného súdu v Dunajskej Strede trovy súdneho konania 200,- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“. K uplatnenému nároku uviedol, že žalobca si prihlásil 1 424,32 Sk (47,28 eur), úroky z omeškania (ktoré nevyčísliť) a trovy konania vo výške 1 573,20 Sk (52,22 eur), na základe rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 18.9.1995, sp. zn. 6C/13/1992, dopĺňacieho rozsudku zo dňa 24.4.1997, sp. zn. 6C/13/1992 a opravného uznesenia zo dňa 17.6.1997, sp. zn. 6C/13/1992, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 7.7.1997. Žalobca si spolu prihlásil 2 997,52 Sk a pohľadávku žiadal zaradiť do 1. triedy, túto správca na prieskumnom pojednávaní uznal vo výške 4 184,-Sk v 4. triede (138,88 eur).

V priebehu pojednávania správca listom zo dňa 8.10.2001 uznal túto pohľadávku vo výške 4 362,70 Sk (144,82 eur), a teda pri uznanej pohľadávke 4 184 Sk v priebehu súdneho konania uznal 4 362,70 Sk, t.j. aj s úrokmi, pričom žalobca si uplatnil žalobou len istinu t.j. 2 997,52 Sk, bez vyčíslenia úrokov. Súd prvej inštancie uviedol, že sa nebude uznanou čiastkou 4 362,70 Sk zaoberať, lebo súd skúma len popretú pohľadávku a správca ju vo výške 4 184 Sk uznal. Dodal, že správca čiastku 4 362,70 Sk uznal po prieskumnom pojednávaní, čo mu ZKV neumožňuje, aj s úrokmi, ktoré vyčísliť, pričom žalobca si tieto neuplatnil. Podľa názoru súdu prvej inštancie, nakoľko správca uznal pohľadávku vo výške 4 184 Sk (138,88 eur), v časti pravosti pohľadávky vo výške 4 184 Sk (138,88 eur) bolo potrebné konanie zastaviť (súd sa výškou už nezaobera) a v časti zaradenia tejto pohľadávky bolo potrebné ju zaradiť do 4. triedy.

18. V ďalšom súd prvej inštancie postupoval v zmysle záverov obsiahnutých v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/160,161/2007 zo dňa 5.9.2008 a sp. zn. 1Obo/4/2008 zo dňa 17.7.2018. Súd prvej inštancie oboznámil sporové strany s listinnými dôkazmi v súdnom spise sp. zn. 5C/177/90 a sp. zn. 8Cbi/6/2009, zároveň poukázal aj na konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave, sp. zn. 35Cb/12/1999 (predtým sp. zn. 9C/61/94), ktoré je t. č. prerušené. Oboznámil sporové strany aj s nárokom uplatneným v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 8Cbi/6/2009 o zaplatenie 88 258,20 eur, ktoré je právoplatne skončené. Zároveň sporové strany oboznámil s tým, že na č.l. 285-291 sa nachádzajú mzdové listy. Tiež ich oboznámil s názorom odvolacieho súdu, ktorý skonštatoval, že zo žalobného petitu je jednoznačné, že žalobca si v incidenčnej žalobe neuplatnil žiaden nárok spočívajúci v príslušenstve pohľadávky, t.j. úrokoch z omeškania. Súd prvej inštancie tiež k danej veci preštudoval spis sp. zn. 35Cb/12/1999 (predtým vedený pod sp. zn. 9C/61/1994).

19. Konštatoval, že pri pohľadávke č. 1 - nárok vo výške 522 623,02 Sk (nárok podľa § 61 ods. 1, 2 a § 130 ZP účinný do 31.12.1996), ide o pohľadávku v konkurznej prihláške špecifikovanú sumou 508 658 Sk s úrokom z omeškania a trovy konania 13 965,02 Sk a ide o nárok na náhradu ušlej mzdy z neplateného rozviazania pracovného pomeru. Uviedol, že na riešený vzťah sa musia aplikovať ustanovenia zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce, pričom tento sa podporne použije v zmysle odkazu v ust. § 35 ods. 4, v spojení s ust. § 57 ods. 1 ZoPD a ust. § 33 ods. 2 ZoPD. Právoplatne bolo o neplatnosti zániku členstva žalobcu v družstve vylúčením zo dňa 28.9.1990 z družstva rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/177/90-110 zo dňa 6.8.1992 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/368/92-127 zo dňa 25.3.1993, pričom rozhodnutie o neplatnosti zániku členstva žalobcu vylúčením nadobudlo právoplatnosť dňa 24.9.1992. Súd posudzoval vec podľa ust. § 61 ods. 1 a ods. 2 ZP a ust. § 130 ods. 1 ZP, pričom pri nároku na náhradu mzdy z neplateného rozviazania pracovného pomeru (§ 61 ods. 1 ZP) súd prvej inštancie uzavrel, že nárok na náhradu mzdy z neplateného rozviazania pracovného pomeru vznikol žalobcovi od 13.11.1990, a nie od 9.12.1991, kedy listom požadoval pôvodnú prácu, ktorú skutočnosť súd zistil zo súdneho spisu sp. zn. 5C/177/1990, konštatujúc, že dňa 18.10.1990 podal žalobca na Okresný súd Dunajská Streda žalobu o určenie, že vylúčenie z členského pomeru z družstva je neplatné, pričom až na pojednávaní dňa 13.11.1990 sa zamestnávateľ dozvedel, že žalobca trvá na ďalšom zamestnaní. Žalobca svoje tvrdenie, že v deň neplatnej výpovede (28.9.1990) a následne dňa 1.10.1990 oznámil, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, nepreukázal, a teda nárok mu vznikol od 13.11.1990 do 13.5.1991.

20. Vo vzťahu k uvedenému dospel súd prvej inštancie k názoru, že žalobca nespresnil svoj návrh za aké obdobie sa domáha náhrady mzdy podľa § 61 ZP, v akej výške a na akom skutkovom a právnom základe. Žalobca ako dôkaz navrhol mzdové listy žalobcu u úpadcu za rok 1989 a 1990 a mzdové listy pracovníkov úpadcu vykonávajúcich rovnakú alebo podobnú prácu v rokoch 1991 až 1996. Spoločnosť PRO DOMO, a.s. poskytujúca služby správy registratúry, u ktorej boli dôkazy uložené, zaslala priemerný hrubý zárobok zamestnancov Agrokombinátu PD Lehnice,

evidovaných na rovnakom stredisku ako žalobca, resp. vykonávajúcich rovnakú/podobnú prácu za obdobia rokov 1991-1996. Tiež mu oznámila, že rozhodnutia predstavenstva družstva o vyplatených naturálnych pôžitkoch v prípade, ak existujú,

sa nachádzajú v Štátnom archíve v Bratislave, pobočka Šaľa, pričom uviedla aj výšku vyplatených pôžitkov za roky 1991-1996 s tým, že nie všetkým boli naturálne pôžitky vyplatené. Súd prvej inštalácie mal za to, že nakoľko žalobca len poukázal na mzdové listy bez náležitého vysvetlenia spôsobu výpočtu nároku podľa § 31 ZP, nesplnil dôkaznú povinnosť, konštatujúc, že podkladom pre výpočet priemerného zárobku sú mzdové listy,

ale pri výpočte treba zohľadniť sviatky, dovolenku, prípadnú práceneschopnosť a ošetrovanie člena rodiny ako i čas, počas ktorého žalobca ako nezamestnaný poberal príp. podporu

v nezamestnanosti. S týmto sa žalobca nijako nevysporiadal. Žalobcov návrh na vykonanie dôkazu archivovanými materiálmi - mzdovými listami všetkých pracovníkov, ktorými chcel preukázať a špecifikovať svoje nároky, súd nepripustil. Žalobca k zisteniu priemernej mzdy nenavrhoval žiadne dôkazy, len uviedol, že očakáva, že súd si dôkazy zabezpečí sám, pričom takýto postup nemožno považovať za unesenie dôkazného bremena. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 12.5.2021 (č.l. 584) požiadal súd v zmysle § 61 ods. 2 ZP o možnosť využitia moderačného práva a nepriznanie nárokov žalobcu za obdobie presahujúce 6 mesiacov.

Súd prvej inštalácie uviedol, že v prípade žiadosti žalovaného o zníženie prípadne nepriznanie náhrady mzdy podľa § 61 ods. 2 ZP bolo na žalobcovi preukázať, že sa nezapojil do práce u iného zamestnávateľa za podmienok rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než aké by mal pri výkone svojej práce podľa pracovnej zmluvy, akú mzdu u iného zamestnávateľa za vykonanú prácu dostal a či to nebolo za nepriaznivých okolností a z akého dôvodu sa do práce nezapojil, a teda dôkazné bremeno bolo na žalobcovi.

21. Ďalej uviedol, že od 25.9.1992 do 1997 ide o nárok na náhrady mzdy pre prekážku na strane zamestnávateľa (nemožnosť pokračovať v práci) podľa § 130 ZP účinného v čase existencie prekážky na strane zamestnávateľa. Pre zistenie priemerného zárobku žalobcu bol rozhodným obdobím predchádzajúci kalendárny štvrtrok, t.j. od 1.4.1992 do 30.6.1992.

Pri uplatňovaní nároku podľa § 130 ZP žalobca neurčil, aká časť jeho pohľadávky má zodpovedať sume uplatnenej ako náhrada mzdy pri prekážke na strane zamestnávateľa a ani nedoložil dôkazmi ako sa v čase, kedy táto prekážka mala trvať, u zamestnávateľa dožadovať zamestnávania, či sa po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom ukončení členstva (po 30.8.1993) skutočne o prácu uchádzal a čím bol daný dôvod prekážky na strane zamestnávateľa. Z obsahu žalobného návrhu nemožno abstrahovať, že sa žalobca domáhal v incidenčnom konaní aj nároku podľa § 130 ZP.

22. Uzavrel, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca neupresnil svoj návrh, za aké obdobie sa domáha náhrady mzdy podľa § 61 a § 130 ZP, v akej výške a na akom skutkovom a právnom základe. Žalobca nedoplnil dokazovanie ohľadom zistenia priemerného, resp. pravdepodobného zárobku žalobcu, a teda žalovaný nemohol namietať výšku v súlade s § 61 a § 130 ZP. Súd prvej inštalácie sa tiež stotožnil s názorom žalovaného, že zamestnávateľ (žalovaný) nie je povinný nárok žalobcu špecifikovať.

Žalobca k zisteniu priemernej mzdy nenavrhoval žiadne dôkazy, len uviedol, že očakáva, že si ich súd zabezpečí sám. Súd prvej inštalácie mal za to, že až po špecifikácii nároku a uvedenia spôsobu výpočtu by mohol žalovaný túto výšku namietať, pričom poukazovanie žalobcu na mzdové listy bez uvedenia, čo sa má nimi preukázať, nie je možné chápať ako unesenie dôkazného bremena, pričom aj samotný odvolací súd vo svojom poslednom zrušujúcom uznesení uviedol, že žalobca procesne riadnym spôsobom svoje nároky nešpecifikoval, a preto žalovaný nemohol podrobne reagovať na podanú žalobu.

23. Pri nároku vo výške 46 985 Sk, predstavujúcom pohľadávku č. 2, uviedol, že v zmysle rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C/61/1994 zo dňa 6.2.1996 ide o náhradu škody za naturálne pôžitky od roku 1990 do roku 1994 s úrokom z omeškania.

Pri tomto nároku žalobca ohľadom údajov o druhu a množstve odpredaných naturálnych pôžitkoch na

pojednávani dňa 11.9.1997 navrhol vykonať dokazovanie zápisnicami z porad predstavenstva družstva, oznámeným svedkom JUDr. H., vedúcim sekretariátu žalovaného. Tieto dôkazy mali poskytnúť údaje o druhu a množstve odpredaných naturálnych pôžitkoch členom a zamestnancom družstva v žalovaných rokoch. Z obsahu súdneho spisu sp. zn. 9C/61/1994 bolo nesporné, že o druhu a množstvách naturálií v jednotlivých rokoch každoročne rozhodovalo predstavenstvo družstva na svojich poradách.

Spoločnosť PRO DOMO, a.s., žalobcovi oznámila, že rozhodnutia predstavenstva družstva o vyplatených naturálnych pôžitkoch v prípade že existujú, sa nachádzajú v Štátnom archíve v Bratislave, pobočka Šaľa. Výšku vyplatených naturálnych pôžitkov uviedla spoločnosť v tabuľke a upozornila žalobcu, že nie všetkým pracovníkom boli vyplatené naturálne pôžitky, a zároveň aj podľa žalovaného v dokladoch úpadcu sa nenachádzajú listinné dôkazy, že žalobcovi bolo schválené vydanie naturálnych pôžitkov v ním uvádzanom množstve

a hodnote. Právny nárok na vydanie naturálnych pôžitkov pre členov družstva nebol.

Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo na žalobcovi, aby dôkazy na preukázanie svojho nároku predložil, keďže ani sám žalovaný nemohol tieto doklady predložiť, lebo ich nemal. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca na pojednávaní dňa 26.1.2023 navrhol dôkaz

na zistenie trhových cien obilnín za roky 1990-1996 s tým, že s týmto dôkazom sa začal zaoberať jeho právny zástupca, bližšie však neuviedol, čo daným dôkazom chcel ozrejmiť. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 25.1.2023 uviedol celý priebeh pojednávani na Okresnom súde Dunajská Streda v konaní sp. zn. 9C/61/1994 bez toho, aby špecifikoval výšku svojho nároku 46 985 Sk a doložil ju potrebnými dôkazmi a iné dôkazy nenavrhol ani nepredložil.

Súd preto dospel k záveru, že žalobca ani k pohľadávke č. 2 neunesol dôkazné bremeno.

24. Ohľadom nároku vo výške 4 362,70 Sk (144,82 eur), predstavujúcom pohľadávku č. 3, súd skonštatoval, že ide o nárok na náhradu mzdy za 8 dní nevyčerpanej dovolenky.

Ďalej uviedol, že dňa 14.8.2006 (č.l. 82) bol Krajskému súde v Bratislave doručený rozsudok sp. zn. 6C/13/1992 z Okresného súdu Dunajská Streda, spolu s dopĺňujúcim rozsudkom

a opravným rozsudkom (právoplatný 7.7.1997), z ktorého vyplynulo,

že: „Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 1.424,32 Sk, 3% úrok z omeškani zo sumy 1.200,-Sk od 17.2.1992 do 30.4.1995 a vo výške 22% od 1.5.1995 až do zaplateni, trovy súdneho konani vo výške 1.573,20 Sk, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a na účet Okresného súdu Dunajská Streda trovy súdneho konani 200,-Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku“. Žalobca si teda prihlásil 1 424,32 Sk (47,28 eur), úroky z omeškani

(ktoré nevyčísli), trovy konani vo výške 1 573,20 (52,22 eur) Sk na základe rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 18.9.1995, sp. zn. 6C/13/1992, dopĺňacieho rozsudku sp. zn. 6C/13/1992 z 24.4.1997 a opravného uzneseni sp. zn. 6C/13/1992

zo dňa 17.6.1997, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 7.7.1997. Spolu si prihlásil 2 997,52 Sk (t.j. bez úrokov z omeškani, ktoré nevyčísli) a pohľadávku žiadal zaradiť do 1. triedy

pre rozvrh. Správca konkurznej podstaty na prieskumnom pojednávaní uznal pohľadávku vo výške 4 184 Sk v 4. triede (138,88 eur). V priebehu pojednávani správca listom

zo dňa 8.10.2001 (č.l. 15) uznal túto pohľadávku vo výške 4 362,70 Sk (144,82 eur).

To znamená, že pri uznanej pohľávke na prieskumnom pojednávaní vo výške 4 184 Sk,

v priebehu súdneho konani správca uznal 4 362,70 Sk, t.j. aj s úrokmi, ale žalobca si uplatnil žalobou len istinu, t.j. 2 997,52 Sk bez vyčísleni úrokov. Súd prvej inštancie sa uznanou čiastkou 4 362,70 Sk nezaoberal, lebo môže skúmať len popretú pohľadávku a správca

ju vo výške 4 184 Sk uznal, dodal, že správca čiastku 4 362,70 Sk uznal po prieskumnom pojednávaní, čo mu ZKV neumožňuje. Podľa názoru súdu prvej inštancie, nakoľko správca uznal pohľadávku vo výške 4 184 Sk (138,88 eur) v časti pravosti pohľávky vo výške

4 184 Sk (138,88 eur) súd konanie zastavil (súd sa výškou už nezaobera) a v časti zaradeni tejto pohľávky ju zaradil do 4 triedy.

25. Záverom k tvrdeniu žalobcu, že v zmysle § 390 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) Krajský súd v Bratislave nemá právomoc na rozhodnutie v merite veci, nakoľko rozhodnutie súdu už bolo raz odvolacím súdom zrušené a vrátené na ďalšie konanie, dodal, že právomoc súdov je daná v ust. § 3 a § 4 CSP a uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1Obo/4/2018-457 zo dňa 17.7.2018 je právoplatné. Súd nižšej inštancie je povinný riadiť sa právnym posúdením súdu vyššej

inštancie a na jeho základe spor rozhodnúť, pričom súd prvej inštancie v tomto smere aj postupoval. K tvrdeniu žalobcu, že výsledkom neodborného konania správcu je neprimeraná dĺžka predmetného incidenčného konania, čo nepriaznivo ovplyvňuje aj dĺžku konkurzného konania, súd prvej inštancie dodal, že predovšetkým žalobca nepriaznivo ovplyvňuje daný spor a tým aj dĺžku konkurzného konania, zdôrazňujúc, že žalobca až v poslednom vyjadrení zo dňa 25.1.2023 navrhol vykonanie dôkazov.

26. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP) a tiež, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

27. Žalobca namietal, že krajský súd ako súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 390 CSP v tejto fáze konania už nemal právomoc na rozhodovanie v merite veci, nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už dvakrát odvolacím súdom zrušené a vec bola dvakrát vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolateľ mal za to, že sú splnené predpoklady na použitie ust. § 390 CSP a bola tu daná zákonná povinnosť najvyššiemu súdu postupovať podľa tohto ustanovenia bez možnosti úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť, tu poukázal aj na nález Ústavného súdu SR z 15.8.2018 č. k. I. ÚS 227/2018-54, podľa ktorého nerešpektovanie ust. § 390 CSP zakladá nielen porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ale aj porušenie práva na súdnu ochranu. Odvolateľ preto namietal nezákonnosť konania na súde prvej inštancie, ako aj samotný rozsudok.

28. Uviedol, že súd prvej inštancie jeho námietky bez náležitého vysvetlenia ponechával bez povšimnutia, pričom s námietkami sa náležite nevysporiadal ani v priebehu konania, ani v odôvodnení rozsudku. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci nie je náležité „legalizované“ poukazujúc len všeobecne na právne názory a závery odvolacieho súdu bez konkretizácie a bez konkrétneho aplikovania názoru odvolacieho súdu na danú procesnú a skutkovú situáciu. Konštatoval, že súd prvej inštancie ani v novom konaní neodstránil nedostatky dovtedajšieho konania, čo do vykonaného dokazovania, ako aj odôvodnenia rozhodnutia v merite veci.

29. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí odvolával a použil dôkazy v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 8Cbi/6/2009 poukazujúc na to, že predsedníčka senátu mala neoprávnene dať zaprotokolovať v zápisnici, že „súd oboznamuje sporové strany s obsahom založených dokladov.“ Tu poukázal na zvukový záznam z pojednávania, kde predsedníčka senátu na pojednávaní vyhlasuje, že súd oboznamuje sporové strany s obsahom založených dokladov, pričom v skutočnosti žiadne oboznámenie s danými dokladmi z konania sp. zn. 8Cbi/6/2009 nebolo realizované. Tento postup považuje odvolateľ za protizákonný, majúci za to, že súd prvej inštancie použil dôkazy z konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 8Cbi/6/2009 pričom odpisy daných listín neboli žalobcovi počas konania doručené, čoho dôsledkom nemohol spochybníť listiny alebo ich obsah.

30. Odvolateľ bol toho názoru, že k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé konanie došlo vážnym odignorovaním intencií odvolacieho súdu, vyslovených v zrušujúcich uzneseniach a nerešpektovaním záverov dovolacieho súdu vyslovených v zrušujúcom uznesení zo dňa 28.6.2017, sp. zn. 2Obdo/V/4/2017. Tvrdil, že svojvoľným postupom a „fiktívnym“ vykonávaním dokazovania súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie, a teda následkom svojvoľného postupu súdu prvej inštancie je opätovne nedostatočne zistený skutkový

stav a s tým spojené nesprávne rozhodnutie vo veci samej ako aj o trovách konania.

31. Odvolateľ namietal vykonanie dokazovania v súvislosti s nárokmi prihlásenými do konkurzu dňa 17.9.1999 pod bodom 2, špecifikovanými ako 46 985 Sk, ako nárok na náhradu škody s úrokmi z omeškania na základe žaloby zo dňa 25.4.1994 a výsledkov prerušeného konania na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 9C/61/1994 a sumu 8 471,50 Sk ako nárok na trovy prerušeného konania v danom konaní. Mal za to, že z prihlášky je zrejmé, že nárok na náhradu škody z dôvodu nevydania naturálnych pôžitkov žalobcovi je pôvodne uplatnený na Okresnom súde Dunajská Streda vo výške 46 985 Sk s úrokom z omeškania a žalobca si do konkurzu prihlásil aj ďalší nárok na trovy tohto prerušeného konania vo výške 8 471,50 Sk. Poukázal na to, že v danom prerušenom konaní boli vykonané dva odborné znalecké posudky, a teda súdu prvej inštancie nič nebránilo, aby vykonal dôkaz odbornými znaleckými posudkami aj bez návrhu žalobcu. Zároveň poukázal na to, že v priebehu konania (vo vyjadrení zo dňa 25.1.2023) poukazoval aj na ďalšie listinné prostriedky zo spisu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C/61/1994 (bližšie uvedené v odvolaní v bode 15.), ktorých obsah súd prvej inštancie neskúmal, nevykonal dokazovanie prečítaním ich obsahu a bez uvedenia dôvodu odmietol vykonať aj ďalšie žalobcom navrhnuté dôkazy. Vzhľadom na uvedené mal preto odvolateľ za to, že nakoľko si súd prvej inštancie aj bez návrhu neobstaral, resp. nezabezpečil nevyhnutné dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci a tieto dôkazy bez uvedenia náležitého dôvodu nevykonal, tak nesprávne a nespravodlivo rozhodol vo veci ako aj o trovách konania.

32. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci na pojednávaní dňa 26.1.2023, ktoré nebolo náležite pripravené, súd nepostupoval v zmysle intencií odvolacieho a dovolacieho súdu, čím odňal žalobcovi právo na spravodlivý súdny proces. Zároveň poukázal na obsah zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 20.10.2022, ktorý je dôkazom, že krajský súd neoboznamoval sporové strany s dokladmi (listinami) ich prečítaním. Z obsahu zvukového záznamu podľa odvolateľa vyplýva, že predsedníčka senátu iba vymenovala určité listiny zo súdnych spisov identifikovaním ich názvu a uvedením pod akým číslom listov sa nachádzajú v danom súdom spise. Žalobca preto navrhol odvolaciemu súdu vykonať dokazovanie zvukovým záznamom z daného pojednávania, ktorým má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

33. Podľa žalobcu predsedníčka senátu neodôvodnene zaprotokolovala, že sporové strany netrvajú na prečítaní obsahu listín založených v súdnych spisoch sp. zn. 5C/177/90 a sp. zn. 8Cbi/6/2009, pričom právny zástupca žalobcu neuviedol, že netrvá na prečítaní obsahu listín a uspokojuje sa iba so stručným oboznámením ich obsahu. Právny zástupca mal vyhlásiť, že trvá na oboznámení sa s obsahom rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 5C/177/1990 prečítaním, avšak predsedníčka senátu mala opakovane prerušovať jeho prejav, v ktorom vysvetľoval žiadosť o vykonanie dokazovania týmito dôkazmi. Vzhľadom na uvedené žalobca namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, keďže právny zástupca nedostal možnosť vysvetliť dôvod vykonania navrhnutého dôkazu ako aj to, že právny zástupca nedostal možnosť vysvetliť, že obsah navrhnutého listinného dôkazu je mu známy od klienta (žalobcu), ale v priebehu konania tento rozsudok mu nebol zaslaný, a preto podľa ust. § 204 CSP malo byť vykonané dokazovanie prečítaním listiny alebo oboznámením jej obsahu. Uzavrel, že súd prvej inštancie svojvoľným postupom a ním zdanlivým spôsobom vykonávania dokazovania opakovane zmaril účel incidenčného konania, konanie zaťažil vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

34. Vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru (§ 61 ods. 1 ZP), nároku na náhradu mzdy z titulu prekážky na strane zamestnávateľa (§ 130 ods. 1 ZP), tiež v súvislosti s nárokom na náhradu škody spôsobenej nevydaním naturálnych

pôžitkov a nárokom žalobcu na náhradu mzdy za 8 dní nevyčerpanej dovolenky v roku 1990 tvrdil, že súdom prvej inštancie nebolo v priebehu konania riadne vykonané žiadne dokazovanie. Poukázal, že v spisoch sp. zn. 5C/177/1990, sp. zn. 9C/61/1994 a 6C/13/1992 sa nachádzajú mzdové listy žalobcu za roky 1989 a 1990, pričom tieto obsahujú údaje o priemernom zárobku žalobcu v daných rokoch. Namietal, že súd prvej inštancie preskúmal tieto listiny a nevykonal dokazovanie bez náležitého vysvetlenia prečo nepoužil predložené mzdové listy. Za nesprávne považoval tvrdenie súdu prvej inštancie,

že rozhodným obdobím pri zisťovaní priemerného zárobku pre účely stanovenia náhrady mzdy je predchádzajúci kalendárny štvrtýrok, tu poukázal na ust. § 4 ods. 1 vyhlášky č. 235/1988 Zb. zo dňa 27.12.1988 účinného od 1.1.1989, podľa ktorého je rozhodným obdobím predchádzajúci kalendárny rok.

35. Ďalej uviedol, že žalobca vo vyjadrení zo dňa 3.3.2020 namietal, že prejavy správcu konkurznej podstaty z prieskumného pojednávania, sú ako právne úkony neurčité a z uvedeného dôvodu neplatné, teda neúčinné. Neurčitosť právnych úkonov správcu podľa žalobcu spočíva v tom, že ich obsah je nejasný, nakoľko správca na prieskumnom pojednávaní dňa 1.10.1999 nevyjadril to, že: a) z uplatnených rôznorodých pohľadávok v prihláške pod bodmi 1 až 3, ktorú alebo ktoré uznáva v sume 4 184 Sk v 4. triede úplne alebo v určitej časti, b) z uplatnených rôznorodých pohľadávok v prihláške pod bodmi 1 až 3, ktorú alebo ktoré popiera v sume 576 893,04 Sk v 1. triede úplne alebo v určitej časti. Správca na prieskumnom pojednávaní dňa 1.10.1999 presne, konkrétne a nespochybniteľne vyjadril iba to, že z celkovej sumy žalobcových pohľadávok akú finančnú sumu uznáva

a akú finančnú sumu popiera, čím spôsobil neurčitosť popieracieho a uznávacieho prejavu a neurčitosť týchto právnych úkonov. Žalobca dodal, že v súvislosti s namietaním neplatnosti/neúčinnosti uznávacieho a popieracieho prejavu správcu doplnil nové skutočnosti a súvislosti bližšie špecifikované v bode 51 jeho odvolania. Odvolateľ tiež namietal správnosť rozsudku z dôvodu, že tento sa vo svojom rozsudku bez náležitého odôvodnenia nevysporiadal so žalobcovými argumentami a skutkovými tvrdeniami uvedenými

vo vyjadreniach z 3.3.2022 a 25.5.2022 týkajúcimi sa popieracieho a uznávacieho prejavu správcu konkurznej podstaty.

36. Odvolateľ zdôraznil, že vyjadreniami zo dňa 3.3.2022 a 25.5.2022 a uvedením nových argumentov a dôkazov v konaní nastala nová dôkazná situácia, preto vzhľadom na nové skutočnosti a okolnosti, ktoré pred tým neboli predmetom skúmania súdu, zotrvanie

na všetkých záveroch odvolacieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 1Obo/4/2018 z 17.7.2018

nie je možné. Preto na základe nových súvislostí a argumentov súd prvej inštancie nedôvodne nepreskúmal tieto nové súvislosti a bezdôvodne nevykonal dokazovanie navrhnutými listinnými dôkaznými prostriedkami. Uviedol, že nespôsobilosť dôvodu popieracieho prejavu správcu nie je eliminovaná výkladom odvolacieho súdu, nakoľko dodatočný výklad popieracieho prejavu správcu je v rozpore s pôvodným jazykovým prejavom.

Odvolateľ má zároveň za to, že v prípade výkladu odvolacieho súdu v rozhodnutí

sp. zn. 1Obo/4/2018 v bode 42 sa nejedná o výklad pôvodného dôvodu popieracieho dôvodu správcu, ale jeho pretransformovanie, zároveň takýto výklad nie je namieste, nakoľko v prípade samotného dôvodu popieracieho prejavu sa nejedná o výklad právneho úkonu.

37. Ďalej odvolateľ namietal nesprávne právne posúdenie krajského súdu k žiadosti správcu o moderáciu, tu poukázal, že nie je dôvod na využitie moderačného práva incidenčného súdu, nakoľko správca neuviedol na prieskumnom pojednávaní, že úpadca, resp. právny zástupca úpadcu v prerušenom konaní sp. zn. 5C/177/90 navrhol nepriznať žalobcovi náhradu mzdy nad 6 mesiacov a správca na prieskumnom pojednávaní dňa 1.10.1999 neuviedol

ani zdôvodnenie takejto žiadosti. Vo vzťahu k uvedenému mal odvolateľ za to, že aj v prípade náležitej žiadosti o moderáciu súdu zo strany správcu by nebolo možné v zmysle právnych predpisov aplikovateľných na daný prípad znížiť nárok žalobcu na náhradu mzdy z neplatného vylúčenia z členstva v družstve pod 9 mesiacov.

38. Záverom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nerešpektovalo ustálenú judikatúru, túto nezohľadnil a ani v priebehu konania ani v napadnutom rozsudku náležite neskúmal a neodôvodnil, či popierací prejav správcu obstojí alebo nie, teda či dôvody obsiahnuté v popieracom prejave správcu zodpovedajú skutočnosti a vylučujú pohľadávky z uspokojenia v konkurze tak, ako boli prihlásené. Zároveň dodal, že súd prvej inštancie nerozhodol o nároku žalobcu na náhradu mzdy uplatneného z titulu nevyplatenej dovolenky v sume 5,93 eur (178,70 Sk) a ani o náhrade trov dovolacieho konania sp. zn. 2ObdoV/4/2017.

39. Odvolaciemu súdu navrhol, aby zmenil uznesenie (správne má byť rozsudok - pozn. odvolacieho súdu) Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbsi/1/2018-765 zo dňa 26.1.2023 tak, že uplatnenú pohľadávku vo výške 19 288,22 eur (581 077,04 Sk) prizná ako oprávnenú so zaradením v triede uspokojenia č. 1 podľa rozvrhu a žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného konania, odvolacích konaní a dovolacieho konania.

40. K podanému odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní odvolania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) na nariadenom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP), po zopakovaní a doplnení dokazovania v potrebnom rozsahu (§ 384 ods. 1 a 2 CSP), dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti odvolania žalobcu, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 a § 390 CSP) a v časti zamietavého výroku a výrokoch týkajúcich sa zastavenia časti konania a zaradenia pohľadávky do 4. triedy potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

42. Primárne najvyšší súd vychádzajúc z odvolacích námietok opätovne uvádza, že je funkčne príslušný na prejednanie odvolaní proti rozsudkom krajských súdov, ktoré vo veci konali a rozhodovali ako sudy prvej inštancie. Uvedené platí napriek skutočnosti, že právna úprava Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 výslovne neupravuje funkčnú príslušnosť najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie, na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 (viď ustanovenie § 10 ods. 2 OSP), s výnimkou konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (viď ustanovenie § 31 ods. 2 CSP). V tejto súvislosti je potrebné vychádzať z prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 CSP, v zmysle ktorého konania začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončia sudy, na ktorých sa konanie začalo. Uvedené znamená, že konanie, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 na krajskom súde ako súde prvej inštancie, sa na tomto súde dokončí podľa Civilného sporového poriadku. Táto istá zásada platí aj pre štádium odvolacieho konania, že pokiaľ podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie rozhodoval najvyšší súd, tak je najvyšší súd odvolacím súdom vo veciach, v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie, aj podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Zároveň tento záver vyplýva aj z aplikácie čl. 4 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, ako aj z ustanovenia § 34 CSP v spojení s ustanovením § 31 ods. 2 CSP. V ustanovení § 31 ods. 2 CSP je výslovne upravená funkčná príslušnosť najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu proti rozhodnutiam krajských súdov vydaným v sporoch o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Z uvedeného vyplýva záver, že aj v ďalších veciach, v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie podľa predpisov účinných do 30. júna 2016, rozhoduje o odvolaniach najvyšší súd (rovnako viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2017, sp. zn. 3Obo/18/2017 a uznesenie zo 14. mája 2020, sp. zn. 5Obo/12/2019).

43. Odvolací súd úvodom ďalej konštatuje, že pri svojom rozhodovaní je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), čo znamená, že je oprávnený posudzovať len tie odvolateľom uplatnené odvolacie dôvody, vo vzťahu ku ktorým uviedol odvolaciu argumentáciu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v

ďalšom konaní posudzoval:

- námietku, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP)
- námietku nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, námietku, že súd prvej inštancie odignoroval intencie odvolacieho súdu v jeho zrušujúcich rozhodnutiach ako aj závery dovolacieho súdu, námietku svojvoľného vykonávania dokazovania súdom prvej inštancie, ktorými malo dôjsť u žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP)
- námietku, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP)
- námietku nevykonania navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP)
- námietku, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP)
- námietku, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP)
- nesprávne právne posúdenie otázky ohľadom žiadosti správcu konkurznej podstaty o moderačné právo na nepriznanie náhrady mzdy nad 6 mesiacov (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP).

44. Odvolateľ jednotlivo (prehľadne a adresne) v odvolaní nevysvetlil či a prípadne v čom konkrétne sú podľa jeho názoru naplnené jednotlivé odvolacie dôvody.

Odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný, t.j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd prihliadať nemôže. Výnimkou sú len procesné podmienky konania (§ 161 CSP), na ktoré odvolací súd prihliada, aj keď neboli v odvolaní uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP).

K výroku o zmene časti meritórneho rozhodnutia o zamietnutí žaloby.

45. Je zrejmé, že najvyšší súd bol pri prejednaní a rozhodnutí sporu limitovaný v procesnej rovine dôvodmi odvolania podaného žalobcom (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a vo vecno-právnej rovine (tak ako aj súd prvej inštancie) predmetom sporu podľa vymedzenia v žalobe (§ 216 ods. 1 CSP), a právnym charakterom uplatneného nároku.

46. K zvolenému procesnému postupu v odvolacom konaní je potrebné uviesť, že kľúčové bolo zistenie o čiastočnom nerešpektovaní záväzného právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v jeho predchádzajúcom kasačnom uznesení súdom prvej inštancie, čo sa odvíjalo aj od súdom prvej inštancie nesprávne posúdeného charakteru uplatnenej pohľadávky vo vzťahu k nárokom, ktoré sú predmetom konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 5C/177/1990. V tomto kasačnom uznesení (sp. zn. 1Obo/4/2018) najvyšší súd výslovne uložil súdu prvej inštancie (v bodoch 47 a 48 uvedeného rozhodnutia) čo do výpočtu náhrady škody podľa § 35 ods. 4 ZoPD postupovať tak, že táto náhrada má zodpovedať spôsobom jej určenia analogickému použitiu ust. § 61 ods. 1 a 2 ZP. Pri posúdení nároku na náhradu mzdy z neplatného prevedenia žalobcu na inú prácu, je potrebné aplikovať ust. § 130 ZP účinného v čase existencie prekážky na strane zamestnávateľa. Za účelom ustálenia výšky takejto náhrady si súd prvej inštancie mal zabezpečiť dôkazy, čo však v konečnom dôsledku vzhľadom na pokračovanie v tomto konaní v rámci prebiehajúceho incidenčného konania musí urobiť súd prejednávajúci vec v dôsledku popretia predmetnej pohľadávky.

47. Ustanovenie § 61 ods. 2 ZP sa podľa staršej judikatúry, aplikovateľnej na danú vec, s ohľadom na posudzovanie podmienok a predpokladov moderácie súdu za relevantné obdobie od oznámenia žalobcu, že trvá na zamestnávaní v pôvodnom zaradení, interpretuje tak, že súd môže znížiť alebo nepriznať náhradu mzdy v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru len za obdobie, ktoré

presahuje 6 mesiacov a len na základe žiadosti zamestnávateľa.

48. Podľa ust. § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Týmto ustanovením sa súd prvej inštancie pri novom prejednaní a rozhodnutí sporu napadnutým rozsudkom neriadil a svoj postup odôvodnil neunesením dôkazného bremena žalobcom, čím nepochybne došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, teda že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

a to tým, že pre zistenie rozsahu nároku boli príslušné listiny, t.j. mzdový list pre relevantné obdobie, obsiahnuté priamo v spise. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace práva na spravodlivý proces treba považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (obdobne vid' uznesenie najvyššieho súdu z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017). Uvedenú vadu videl najvyšší súd v tom, súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dostatočne a preskúmateľne nevysvetlil, prečo nepovažoval dôkaz doložený v spise -

a to pre vec relevantný mzdový list, za dostačujúci pre posúdenie a vyriešenie základného predpokladu žaloby.

49. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vydal bez doplnenia dokazovania

a vyhodnotenia dôkazov podľa záväzného právneho názoru vyjadreného v predchádzajúcom kasačnom uznesení odvolacieho súdu, boli by splnené dôvody pre opätovné zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 2 písm. b) CSP). Uvedenému procesnému postupu v danom odvolacom konaní však bránilo splnenie podmienok ustanovenia § 390 CSP, podľa ktorého odvolací súd sám rozhodne vo veci,

ak a/ rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b/ odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Preto za rešpektovania naposledy citovaného zákonného ustanovenia najvyšší súd v odvolacom konaní na prejednanie veci nariadil pojednávanie (15. februára 2024) a v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie dôkazmi, ktoré podľa obsahu spisu mal k dispozícii súd prvej inštancie.

Z vykonaného dokazovania a po vyhodnotení dôkazov jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach, dospel odvolací súd k nasledovným, pre vec relevantným zisteniam a záverom:

50. Pohľadávka žalobcu bola preskúmaná na prieskumnom pojednávaní 1.10.1999, konkurzný súd následne oznámil žalobcovi, že žalovaný uznal jeho pohľadávku vo výške 4 184 Sk v 4. triede a poprel pohľadávku vo výške 576.893,04 Sk v 1. triede. Žalobca na základe toho podal žalobu, ktorou žiada určiť, že jeho nárok je opodstatnený a žalovaný je povinný uznať jeho požiadavky v celkovej sume 19 288,22 eur (581 077,04 Sk) v 1. triede.

51. Ako správne uzavrel súd prvej inštancie, v konaní bolo preukázané (vychádzajúc z obsahu spisu vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5C 177/90), že žalobca bol od 15.2.1991 do 31.12.1991 a od 1.1.1993 do 31.12.1993 v pracovnom pomere v Ústave experimentálnej a veterinárnej medicíny, od 1.1.1994 do 30.11.1995 vo Výskumnom ústave veterinárnej medicíny a od 1.12.1995 do 30.11.2001 na Prírodovedeckej fakulte UPJŠ, z čoho aj správne vyhodnotil, že nemal záujem opätovne nastúpiť do práce u žalovaného.

Listy zo dňa 9.12.1991 (č.l. 164), 3.10.1992 (č.l. 161, 18.9.1992 (č.l. 147), 28.3.1993

(č.l. 162) ktorými žiadal žalovaného, aby mu pridelil prácu na pôvodnom pracovisku, súd prvej inštancie považoval za účelové a s týmto hodnotením sa stotožňuje aj odvolací súd. Žalovaný zároveň nemohol žalobcu prijať na jeho pôvodné miesto, medzitým z dôvodu organizačných zmien zrušené. Správnosť tohto postupu žalovaného vyplýva aj z § 39 ZP v platnom znení, podľa ktorého ak nie je takéto zaradenie

na pôvodné miesto možné

z vážnych prevádzkových dôvodov (napr. organizačné zmeny), musí byť pracovník prevedený na inú prácu zodpovedajúcu pracovnej zmluve, a to pokiaľ možno na tom istom pracovisku, kde pracoval predtým. Túto povinnosť si žalovaný splnil, pričom na miesto farmára živočíšnej výroby žalobca nenastúpil. Žalobca listom zo dňa 26.12.1995 z dôvodu zrušenia jeho pôvodného pracovného miesta v imunologickom laboratóriu na základe organizačných zmien v družstve požiadal družstvo o zrušenie členstva dohodou k 31.12.1995, následne aj 30.6.1996. Je tak nesporné, že žalobca už nemal záujem zotrvať v pracovnom pomere u žalovaného. Žalovaný bol ochotný ukončiť so žalobcom členský a pracovný pomer dohodou, čo vyplýva aj z listu zo dňa 11.7.1996. V rozsahu takto zisteného skutkového stavu odvolací súd nemal dôvod meniť k nemu sa viažuce závery súdu prvej inštancie.

52. Súd prvej inštancie nárok žalobcu vo výške 508 658 Sk (pohľadávka č.1) vyhodnotil ako nárok podľa § 31 ods. 3 písm. a) bod 5 ZKV, t. j. ako pracovný nárok.

Ostatné nároky t.j. nárok na vyplatenie 46 985 Sk (pohľadávka č. 2) a nárok na vyplatenie prihlásenej pohľadávky č. 3 uznannej SKP vo výške 4 184 Sk sú podľa súdu prvej inštancie pohľadávkou 4. triedy podľa § 32 ods. 2 písm. d) ZKV. Odvolací súd sa s touto právnou úvahou stotožňuje, teda právne posúdenie veci je v tejto časti správne.

53. V kontexte obsiahlych námietok odvolateľa, čo do dostatočnej identifikácie popieracieho prejavu správcu, odvolací súd už len opätovne poukazuje na ním vyslovený názor v rozhodnutí č. k. 1Obo/4/2018-457, podľa ktorého je potrebné popierací prejav považovať za dostatočný a určitý, pričom ním došlo k popretiu pohľadávok uvedených v prihláške zo dňa 17.9.1999 pod č. 1 a pod č. 2 v celosti čo do dôvodu, výšky a poradia z dôvodu absencie akéhokoľvek právneho titulu týchto pohľadávok a pohľadávky uvedenej v prihláške zo dňa 17.9.1999 pod č. 3 vo výške presahujúcej sumu 4.184 Sk (t. j. v sume 178,70 Sk) taktiež z dôvodu absencie právneho titulu a v časti 4.184 Sk len čo do poradia. Popierací prejav správcu je dostatočný a určitý, nakoľko ním došlo k popretiu existencie pohľadávok ako takých.

54. Súd prvej inštancie v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu postupoval pri posudzovaní nároku žalobcu v zmysle § 61 a § 130 ZP účinného do 31.3.2002, v spojení s § 57 ods. 1 ZoPD. Na pojednávaní dňa 21.1.2011 vyzval žalobcu na doplnenie dôkazov: výpočet priemerného mesačného zárobku zamestnancov úpadcu za roky 1991 až 1999 a mzdové listy žalobcu od 28.9.1990 do vyhlásenia konkurzu (31.3.1999), ako aj doklady o tom, že v týchto rokoch mu boli vyplácané pôžitky, ktoré si uplatnil ako položku 2. prihlášky. Žalobca listom zo dňa 20.1.2011 oznámil súdu, že navrhuje doplniť dokazovanie ohľadom zistenia jeho priemerného, resp. pravdepodobného zárobku u úpadcu zabezpečením mzdových listov od SKP. Dňa 24.3.2011 žalobca doručil súdu mzdové listy za roky 1989-1995 a pracovnú zmluvu so žalovaným.

55. Z obsahu spisu a pripojených súvisiacich spisov je zrejmé, že Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom sp. zn. 5C/177/90-173 zo dňa 8.6.1994 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za neplatné vylúčenie z družstva 17 447,92 Sk a trovy konania, pričom toto rozhodnutie nie je právoplatné vzhľadom na zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

56. Súd prvej inštancie v prebiehajúcom incidenčnom konaní správne ustálil, že pokiaľ ide o nárok vo výške podľa § 61 ZP, ten závisí od splnenia dvoch podmienok: od existencie právoplatného rozhodnutia súdu, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná a oznámenia žalobcu, že trvá na tom, aby ho žalovaný ďalej zamestnával. Prvá podmienka je splnená a pokiaľ ide o druhú, súd dospel k záveru, že to nie je list z 9.12.1991, ale rozhodujúci je dátum 13.11.1990, kedy sa zamestnávateľ dozvedel o podaní žaloby o nároku na náhradu mzdy a zotrvaní žalobcu na požiadavke na jeho zamestnávanie žalovaným. Pri nároku na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru (§ 61 ods.1 ZP) vznikol teda žalobcovi nárok od 13.11.1990, keďže dňa 18.10.1990 podal na Okresný súd Dunajská Streda žalobu o určenie, že vylúčenie z členského pomeru z družstva je neplatné

a na pojednávaní dňa 13.11.1990 sa zamestnávateľ dozvedel, že žalobca trvá na ďalšom zamestnávaní. Nárok mu tak vznikol od 13.11.1990, k čomu je potrebné priznať náhradu za 6 mesiacov, t.j. do 13.5.1991.

57. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 12.5.2021 (č.l. 584) požiadal súd v zmysle § 61 ods. 2 ZP o využitie moderačného práva a nepriznanie akýchkoľvek nárokov žalobcu za obdobie presahujúce 6 mesiacov, a to pre prípad, že v konaní bude preukázaný základ žalovaných nárokov.

58. Súd prvej inštancie ďalej ustálil, že od 25.9.1992 ide o nárok na náhradu mzdy z neplatného prevedenia žalobcu na inú prácu (nemožnosť pokračovať v práci) podľa § 130 ZP, účinného v čase existencie prekážky na strane zamestnávateľa. Zamestnancovi po dobu, po ktorú mu zamestnávateľ neprideliuje prácu podľa zmluvy, patrí náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku. Podľa už skôr vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu (sp. zn. 1Obo/4/2018), hoci žalobca odkazuje na § 130 ZP, vôbec neurčil, aká časť jeho pohľadávky má zodpovedať sume uplatnenej ako náhrada mzdy pri prekážke na strane zamestnávateľa a ani nedoložil dôkazmi ako sa v čase, kedy takáto prekážka mala trvať a u zamestnávateľa, dožadoval zamestnania, či sa v relevantnom čase (t. j. po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom ukončení členstva - po 24.9.1992) skutočne o prácu uchádzal a čím bol daný dôvod prekážky na strane zamestnávateľa.

59. Súd prvej inštancie vyzval žalobcu, aby upresnil za aké obdobie sa domáha náhrady mzdy podľa § 61 a § 130 ZP, v akej výške a na akom skutkovom a právnom základe, ako aj ho poučil, že musí doplniť dokazovanie ohľadom zistenia priemerného zárobku. Žalobca musí určiť, aká časť jeho pohľadávky má zodpovedať sume uplatnenej ako náhrada mzdy pri prekážke na strane zamestnávateľa a doložiť dôkazmi, ako sa v čase, kedy takáto prekážka mala trvať u zamestnávateľa dožadoval zamestnávania, či sa v relevantnom čase (t. j. po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom ukončení členstva - po 24.9.1992) skutočne o prácu uchádzal a čím bol daný dôvod prekážky na strane zamestnávateľa.

60. V uvedených skutkových záveroch k pochybeniu súdu prvej inštancie nedošlo, avšak odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie čiastočne nesprávne posúdil neunesenie dôkazného bremena žalobcom, a to v časti týkajúcej sa nároku náhrady mzdy počas šiestich mesiacov vymedzených ako základný zákonný nárok v § 61 ZP.

61. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že „Tým, že žalobca len poukázal na mzdové listy bez náležitého vysvetlenia spôsobu výpočtu nároku podľa § 31 ZP si nesplnil dôkaznú povinnosť. Podkladom pre výpočet priemerného zárobku sú síce mzdové listy, ale pri výpočte treba brať do úvahy aj sviatky, dovolenku, prípadnú práceneschopnosť a ošetrovanie člena rodiny ako i čas, počas ktorého žalobca ako nezamestnaný poberal príp. podporu v nezamestnanosti. S týmto sa žalobca nijako nevysporiadal. Žalobca vo svojom podaní k zisteniu priemernej mzdy nenavrhol žiadne dôkazy, len uviedol že očakáva, že súd si dôkazy zabezpečí sám. Takýto postup nemožno považovať za unesenie dôkazného bremena.“ Odvolací súd tu zatvára, že síce žalobca nešpecifikoval svoje nároky obsiahnuté v pohľadávke č. 1 náležite tak, ako to zodpovedá tejto pohľadávke v ním uplatnenej výške, je však z obsahu listín obsiahnutých v samotnom spise (č. l. 290). Obsah listiny nerozporuje ani jedna zo strán, pričom je z nej súdom zistiteľný a vyčísliteľný nárok zodpovedajúci základnej zákonnej výške v rozsahu šiestich mesiacov.

62. Pri výpočte náhrady mzdy za obdobie 6 mesiacov od 13.11.1990 do 13.5.1991, tu s poukazom na vyššie uvedené právne a skutkové ustálenie daného časového intervalu, vychádzal najvyšší súd ako súd odvolací z priemerného zárobku žalobcu u žalovaného, a to podľa mzdového listu za rok 1989 vystaveného dňa 11.12.1989, ktorý je súčasťou tohto súdneho spisu ako aj spisu sp. zn. 5C/177/1990, a na ktorý opakovane žalobca odkazoval (mzdový list je žurnalizovaný na č. l. 290 spisu a je priložený ako príloha v rámci súdu doručených

listín).

63. Rozhodným obdobím pre zistenie priemerného zárobku žalobcu pre roky 1990 a 1991 bol predchádzajúci kalendárny rok - rok 1989, a nie ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Z uvedeného mzdového listu vyplynulo, že celkový príjem žalobcu v roku 1989 bol 42 908 Kčs (ďalej bude súd používať označenie meny ako Sk, keďže vo vzťahu k premene na euro zmena z Kčs na Sk nemala žiadne relevantné kurzové dopady), priemerný mesačný zárobok žalobcu v roku 1989 bol vo výške 3 575,67 Sk ($42\,908/12 = 3\,575,666$ Sk), priemerný denný zárobok žalobcu bol vo výške 178,04 Sk ($42\,908/241$ odpracovaných dní = 178,041 Sk).

64. Na zistenie počtu pracovných dní potrebných pri výpočte náhrady mzdy, za ten-ktorý mesiac, vychádzal najvyšší súd z kalendára upravujúceho fond pracovného času v roku 1990 z internetovej stránky Fond pracovného času - Slovensko 1990, 1991, na webovej stránke calendar.sk (na zoznam.sk). V mesiaci november (od 13.11.1990) bolo 14 pracovných dní, náhrada mzdy žalobcu je vo výške 2 492,56 Sk ($14 \times 178,04$). V mesiaci december 1990 bolo 21 pracovných dní; z toho sú 3 sviatočné dni, ktoré pripadli na pracovný deň - tu s poukazom na ust. § 117 ods. 3 ZP účinného do 31.3.2002, podľa ktorého zamestnancovi, ktorý nepracoval preto, že sviatok pripadol na jeho obvyklý pracovný deň, prislúcha náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku, pokiaľ mu mzda ušla v dôsledku sviatku, teda náhrada mzdy v tejto výške prislúcha zamestnancovi aj za deň, v ktorom sa mu poskytlo za prácu vo sviatok náhradné voľno, potom predstavuje náhrada mzdy žalobcu sumu 3 738,48 Sk ($21 \times 178,04$). V mesiaci január 1991 bolo 23 pracovných dní (z toho jeden deň sviatku pripadol na pracovný deň), a teda náhrady mzdy žalobcu je sume 4 094,92 Sk ($23 \times 178,04$). V mesiaci február 1991 bolo 20 pracovných dní a náhrada mzdy žalobcu za mesiac február predstavuje sumu 3 560,80 Sk ($20 \times 178,04$). V mesiaci marec 1991 bolo 20 pracovných dní (vrátane 1 dňa sviatku pripadajúceho na pracovný deň), a teda náhrada mzdy žalobcu za mesiac marec je v sume 3 560,80 Sk ($20 \times 178,04$). V mesiaci apríl 1991 bolo 21 pracovných dní (vrátane 1 dňa sviatku pripadajúceho na pracovný deň) a náhrada mzdy žalobcu za mesiac apríl predstavuje sumu 3 738,84 Sk ($21 \times 178,04$). V mesiaci máj 1991 (do 13.5.1991) bolo 9 pracovných dní (vrátane 2 dní sviatkov pripadajúcich na pracovný deň), a teda náhrada mzdy žalobcu za mesiac máj je 1 602,36 Sk ($9 \times 178,04$).

65. Najvyšší súd ustálil, že náhrada mzdy žalobcu pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru (§ 61 ods. 1 ZP) je vo výške 22 788,38 Sk. Súd celkovú sumu prepočítal konverzným kurzom (30,126 Sk/Eur) určeným podľa zák. č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čomu zodpovedá suma 756,44 eur ($22\,788,38/30,126$). Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2023 č. k. 8Cbsi/1/2018-765 teda vo výroku I. zmenil odvolací súd tak, že určil, že pohľadávka žalobcu v časti náhrady mzdy z neplatného vylúčenia žalobcu z družstva (úpadcu), vyplývajúca z nároku uplatneného v konaní na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 5C177/1990, je dôvodná vo výške 756,44 eur.

66. Podľa § 31 ods. 1 ZKV účinného k vyhláseniu konkurzu (t.j. k 31.3.1999), nároky na vylúčenie vecí z podstaty (§ 19 ods. 2), pohľadávky proti podstate (§ 31 ods. 2), nároky na oddelené uspokojenie (§ 28), nároky podľa § 5 ods. 2, nároky podľa § 9b ods. 3 a pracovné nároky (§ 31 ods. 3) možno uspokojiť kedykoľvek v priebehu konkurzného konania. Iné nároky možno uspokojiť len podľa právoplatného rozvrhového uznesenia. Podľa odseku 3 písm. a) bod 5 cit. zákona pracovnými nárokmi podľa odseku 1 sú nároky na náhradu mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru. Podľa odseku 4 cit. zákona, nároky podľa odseku 3, ktorých splatnosť nastala pred vyhlásením konkurzu, sa prihlásia podľa § 20. Podľa odseku 5 cit. zákona nároky podľa odsekov 2 a 3 s výnimkou nárokov podľa odseku 4 a nároky podľa § 5 ods. 2 a § 9b ods. 3 treba uplatniť u správcu. Podľa § 32 ods. 2 cit. zákona, po úplnom uspokojení pohľadávok podľa odseku 1 sa uspokojia aj ostatné

nároky v tomto poradí:

- a) pohľadávky majiteľov hypotekárnych záložných listov a komunálnych obligácií vydaných bankou vykonávajúcou hypotekárne obchody a pohľadávky veriteľov z kúpnych zmlúv na nákup jatočných zvierat, mlieka, ovocia a zeleniny od ich výrobcov (pohľadávky prvej triedy);
- b) ostatné nároky úpadcových zamestnancov z pracovnoprávneho vzťahu alebo z obdobného pracovného vzťahu za posledné tri roky pred vyhlásením konkurzu, pohľadávky výživného, dane, poplatky, clá a pohľadávky z realizovaných štátnych záruk, neoprávnene použitých alebo zadržaných prostriedkov štátneho rozpočtu a rozpočtov štátnych fondov (pohľadávky druhej triedy);
- c) poistné na zdravotné poistenie, poistné na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové zabezpečenie, príspevok na poistenie v nezamestnanosti, ktoré vznikli najneskôr tri roky pred vyhlásením konkurzu a v priebehu konkurzu, pohľadávky Fondu ochrany vkladov vo výške vyplatených náhrad vkladateľom (pohľadávky tretej triedy);
- d) ostatné pohľadávky (pohľadávky štvrtej triedy) s výnimkou pohľadávok podľa písm. e);
- e) pohľadávky zo zmlúv, ktoré obsahujú záväzok podriadenosti (pohľadávky piatej triedy).

Vychádzajúc z dikcie zákona, platného v relevantnom čase pre posúdenie zaradenia pohľadávky do príslušnej triedy, nároky na náhradu mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru (čomu zodpovedá situácia žalobcu z povahy veci) vzniknuté pred mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz, je potrebné postupom podľa § 20 ZKV do konkurzu prihlásiť, zaradiť na zoznam prihlásených pohľadávok ako pohľadávky II. triedy a uspokojiť až podľa rozvrhového uznesenia. Odvolací súd tak vyhodnotením skutkovej situácie dospel k záveru, že pohľadávku v časti osvedčenej ako pohľadávka dôvodná čo do výšky 756,44 eur, je potrebné zaradiť do II. triedy.

67. Vo zvyšnej zamietajúcej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

K výroku o potvrdení meritórneho rozhodnutia o zamietnutí žaloby.

68. Odvolací súd vo zvyšku (žalobu vo vzťahu k pohľadávke zodpovedajúcej náhrade mzdy) zamietol (potvrdzujúc tak správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, a v tej časti teda výrokom potvrdzujúc zamietajúci výrok) zohľadniac, že žalovaný sa dožadoval v súlade s ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce nepriznať žalobcovi náhradu mzdy presahujúcu 6 mesiacov a žalobca, tak ako už aj správne ustálil súd prvej inštancie, svoje ďalšie nároky nijako neosvedčil a vo vzťahu k nim neuniesol ako bremeno tvrdenia, tak ani dôkazné bremeno.

69. Odvolací súd sa tak v celom rozsahu stotožňuje s úvahou súdu prvej inštancie, že pri uplatňovaní nároku podľa § 130 ZP žalobca neurčil, aká časť jeho pohľadávky má zodpovedať sume uplatnenej ako náhrada mzdy pri prekážke na strane zamestnávateľa a ani nedoložil dôkazmi ako sa v čase, kedy táto prekážka mala trvať, u zamestnávateľa dožadoval zamestnávania, či sa v po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom ukončení členstva (po 30.8.1993) skutočne o prácu uchádzal a čím bol daný dôvod prekážky na strane zamestnávateľa. Z obsahu žalobného návrhu nemožno abstrahovať, že sa žalobca domáhal v incidenčnom konaní aj nároku podľa § 130 ZP. Zamietajúci výrok je teda v celom rozsahu založený na správnom vyhodnení dôkaznej situácie a odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vo vzťahu k zvyšku pohľadávky č. 1, a rovnako k pohľadávke č. 2 a 3, na odôvodnenie súdu prvej inštancie obsiahnuté v bodoch 83 a nasl. napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) s tým, že v tejto časti je obsiahnuté aj zamietnutie v časti o zaplatenie 5,93 eura, čo vytyka v závere svojho odvolania ako opomenutý nárok odvolateľ (súd zamietol ako nepreukázaný celý zvyšok uplatnených pohľadávok).

70. Len na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k pohľadávke č. 2. odvolací súd uvádza, že hoci už v rozhodnutí č. k. 1Obo/4/2018-457 zo dňa 17.7.2018 uviedol, že

tento nárok nebol žalobcom v konaní nijako bližšie špecifikovaný, tento k danému nároku žiadne relevantné dokazovanie ani následne nenavrhol. Podstatným pre úvahu o neunesení bremena dôkazu však je predovšetkým právna úvaha, ktorej správnosť odvolací súd potvrdzuje, že je nesporné, že o druhu a množstvách naturálií v jednotlivých rokoch každoročne rozhodovalo predstavenstvo družstva na svojich poradách, pričom nešlo o nárokovateľnú položku a nie všetkým pracovníkom boli naturálne pôžitky vyplácané, resp. poskytované. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by bol takýto nárok žalobcovi schválený v ním uvádzanom množstve a hodnote. Právny nárok na vydanie naturálnych pôžitkov pre členov družstva nevyplýva zo žiadneho predpisu.

71. Dovolací súd uvádza, že civilné sporové konanie je ovládané prejednávajúcou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňu nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávanej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. V civilnom sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré sú podkladom pre určenie predmetu dokazovania (I. ÚS 24/2019, 1Cdo/188/2021).

72. Z obsahu spisu vyplynulo, že strany sporu (vrátane žalobcu) boli v priebehu prvoinštančného konania opakovane poučené podľa § 120 ods. 4 OSP, obdobne § 154 CSP, o tom, že skutočnosti a dôkazy musia predložiť alebo označiť (resp. uplatniť) prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany) najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V sporovom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania, ktorá znamená, že sú koncentrované vo fáze konania pred súdom prvej inštancie, ktoré s odvolacím konaním predstavuje jeden celok. V materiálnom zmysle zákonná koncentrácia konania znamená, že vyhlásenie dokazovania za skončené pred súdom prvej inštancie predstavuje moment v dokazovaní, po ktorom už na účely ďalšieho, čiže odvolacieho konania nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. Zákonná koncentrácia konania je totožná s princípom neúplnej apelácie, ktorý platí pre odvolacie sporové konanie. Dovolací súd dáva v tomto smere do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej *„vigilantibus iura scripta sunt“* t.j. "práva patria len bdelým" (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení (9Cdo/169/2020).

73. Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa (ale aj protistrany - pozri § 373 ods. 4 CSP) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť (za určitých predpokladov dokonca aj dodatočne potom, čo svoje predchádzajúce povinnosti nespĺnili - pozri § 181 ods. 4 CSP) a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novoty, nóva) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Tieto podmienky sú stanovené dvojakým spôsobom: 1. taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto novôt [resp. taxatívne vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorých sa nóva týká - § 366 písm. a) až c) CSP], 2. neporušenie procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie. (MOLNÁR, Peter. § 366 [Novoty v odvolacom konaní]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1243, marg. č. 1.).

74. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú v zmysle § 149 CSP najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a § 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku

a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP.

Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak 1/ sa týkajú procesných podmienok, 2/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, 3/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo 4/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní

pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. (ANDRÁŠIOVÁ, A., HORVÁTH,

E. Civilný sporový poriadok - komentár. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-6-7].

75. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzujúcim rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd v plnom rozsahu odkázal (m. m. II. ÚS 78/05, I. ÚS 233/2019). Odôvodnenie rozhodnutia súdu je potrebné posudzovať v jednote s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Argumentácia odvolateľa v odvolaní nebola argumentáciou novou, podstatné a detailné odpovede dostal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie a na ňu v celom rozsahu v súvislosti s potvrdzujúcim výrok odvolací súd odkazuje (postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP).

Sumarizácia záverov odvolacieho súdu

76. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania uvádza, že napadnutý rozsudok je čo do odôvodnenia v časti odvolacím súdom potvrdzovaných výrokov súdu prvej inštancie súdu koherentný, rovnako tiež zákonná úprava bola súdom prvej inštancie správne aplikovaná a interpretovaná na zistený skutkový stav ako vyplynul z dokazovania dostatočne vykonaného pre možnosť rozhodnutia vo veci samej.

V napadnutom rozsudku pritom súd prvej inštancie tu poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky týkajúce sa prejednávanej veci, nastolené sporovými stranami v konaní.

Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie v tejto časti odvolací súd uvádza nasledovné:

77. Odvolacie námietky žalobcu proti rozsudku krajského súdu možno aj s ohľadom na uplatnené odvolacie dôvody rozdeliť do nasledovných častí - napadnutému rozhodnutiu odvolateľ vytýka nesprávnosť z hľadiska: A. Námietky týkajúce nesplnenia procesných podmienok, týkajúcich sa právomoci súdu prvej inštancie na rozhodovanie vo veci. (§ 365 ods. 1

písm. a) CSP) B. Námietky týkajúce porušenia práva na spravodlivý proces - nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie najmä nezohľadnenie a nevysporiadanie sa s argumentáciou a námietskami žalobcu, nerešpektovanie záverov odvolacieho a dovolacieho súdu v ich rozhodnutiach, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) C. Iná vada majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nedodržaním spôsobu a postupu pri vykonaní dokazovania stanovených zákonom. (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) D. Námietky týkajúce nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) E. Námietky týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. F. Prípustnosť ďalších prostriedkov procesnej obrady alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP) G. Nesprávne právne posúdenie dôvodu využitia moderačného práva incidenčného súdu, teda nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie k žiadosti správcu konkurznej podstaty o moderáciu ohľadom nepriznania náhrady mzdy žalobcovi nad 6 mesiacov. (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) H. Námietky týkajúce sa rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP.

78. Pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený žalobcom v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) CSP, a to že neboli splnené procesné podmienky, k tomuto odvolaciemu dôvodu odvolací súd uvádza, že procesné podmienky (podmienky konania) definuje Civilný sporový poriadok v ustanovení § 161 ods. 1 ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť, pričom teória civilného práva procesného rozoznáva vecné procesné podmienky konania, podmienky konania na strane súdu (právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu), procesné podmienky konania na strane účastníkov a tzv. negatívne procesné podmienky konania (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania.

79. Nesplnenie procesných podmienok ako odvolací dôvod bolo žalobcom namietané z dôvodu tvrdeného nedostatku právomoci súdu, nakoľko podľa odvolateľa krajský súd už nemal právomoc na rozhodovanie v merite veci, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už dvakrát odvolacím súdom zrušené a vec bola už dvakrát vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. K totožnej námietke sa vyjadril už vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie, kde tento konštatoval v bode 86 svojho rozhodnutia, že „právomoc súdov je daná v ust. § 3 a § 4 CSP a uznesenie Najvyššieho súdu č. k. 1Obo/4/2018-457 zo dňa 17.7.2018 je právoplatné. Súd nižšej inštancie je povinný riadiť sa právnym posúdením súdu vyššej inštancie a na jeho základe spor rozhodnúť, pričom súd prvej inštancie v tomto smere aj postupoval.“ Odvolací súd uvádza, že nezistil, že by v súdnej veci neboli splnené procesné podmienky konania, pričom dospel k záveru, že tento odvolací dôvod uplatnený žalobcom v odvolaní nie je dôvodný.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP

80. Ďalšia námietka odvolateľa smerovala k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa podľa odvolateľa dopustil nesprávneho procesného postupu najmä tým, že nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, nezohľadnil a nevysporiadal sa s argumentáciou a námietskami žalobcu, nerešpektoval závery odvolacieho, resp. dovolacieho súdu v ich rozhodnutiach.

81. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu sa rozumie taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bol naplnený predmetný odvolací dôvod (a aby bola daná dôvodnosť podaného odvolania), musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon, pričom je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú:

1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Medzi tieto procesné práva patria napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

82. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil.

Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax.

83. Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Za nedostatočne zdôvodnený rozsudok možno považovať rozsudok, kde dôvody úplne alebo čiastočne absentujú, alebo kde je extrémny nesúlad medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, prípadne, kde právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú, alebo zistenia sú uvedené len všeobecne, súhrnne bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Aby sa nedostatok dôvodov dal posúdiť ako porušenie spravodlivého súdneho procesu, ktoré je neakceptovateľné a stane sa dôvodom pre zrušenie rozhodnutia, musí dosiahnuť určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak), prípadne skutočnosťami dôležitými pre vydanie rozhodnutia s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (viď napr. rozhodnutie Európskeho ESJP Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 410/06).

84. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil jeho námietky a argumenty, pričom súd prvej inštancie mal len všeobecne poukazovať na právne závery a názory obsiahnuté v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu sp. zn. 1Obo/4/2018, tiež malo dôjsť aj k neoprávnenej protokolácii súdu prvej inštancie týkajúcej sa vykonaných dôkazov a pri oboznamovaní dokladov/listín zo spisov sp. zn. 8Cbi/6/2009 a sp. zn. 5C/177/1990 v zápisnici z pojednávania zo dňa 20.10.2022.

85. Súd prvej inštancie podľa pokynov najvyššieho súdu, obsiahnutých v rozhodnutiach sp. zn. 1Obo/4/2018, ako aj dovolacieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 2ObdoV/4/2017, vykonal a doplnil dokazovanie, a to priložením spisov sp. zn. 8Cbi/6/2009 a sp. zn. 5C/177/1990 a ďalšími listinnými dôkazmi. K námietke žalobcu týkajúcej sa neoboznamovania sporových strán listinami z priložených spisov a neoprávnenou protokoláciou súdom prvej inštancie sa vyjadril vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie. K tejto námietke uviedol v ods. 5 svojho odôvodnenia, že tvrdenie žalobcu sa nezakladá na pravde, že by súd neoboznamoval sporové strany s dokladmi zo spisov sp. zn. 8Cbi/6/2009 a sp. zn. 5C/177/1990, uvádzajúc: „Súd oboznámil sporové strany s listinami z týchto súdnych spisov a to ich prečítaním. Pred prečítaním listín zo súdnych spisov 5C/177/1990 a 8Cbi/6/2009 sporové strany konštatovali, že obsah rozsudku sp. zn. 5C/177/90 je im známy. Žalobca trval len na tom, aby sa súd zaoberal týmto rozsudkom.

Súd konštatoval, že dokazovanie oboznámením s obsahom rozsudku 5C/177/90 nevykoná, nakoľko bol protistrane doručený, je mu známy a je obsahom súdneho spisu.

S obsahom dokladov súd sporové strany neoboznamoval, lebo sú založené v súdnom spise a sú sporovým stranám známe.“ Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 20.10.2022 č. 1. 671 spisu vyplynulo, že súd prvej inštancie dopytoval sporové strany, či trvajú na prečítaní obsahu listín založených v súdnych spisoch sp. zn. 8Cbi/6/2009 a sp. zn. 5C/177/1990, pričom žalobca trval len na tom, aby sa súd prvej inštancie zaoberal rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 5C/177/1990. Tiež zo zápisnice

vyplývalo, že súd oboznamoval sporové strany s obsahom založených dokladov z týchto spisov, zároveň uviedol aj predbežné posúdenie vecí. Na danom pojednávaní žalobca len namietal, že nedostal vyjadrenie žalovaného z 21.6.2022, pričom žiadal o lehotu na vyjadrenie sa k tomuto vyjadreniu a k predbežnému hodnoteniu súdu. Toto pojednávanie bolo súdom prvej inštancie následne odročené s tým, že právny zástupca žalobcu sa vyjadrí k právnej kvalifikácii súdu a k vyjadreniu žalovaného. Na pojednávaní zároveň súd prvej inštancie (na čo poukazuje samotný odvolateľ v bode 27 odvolania) správne zdôraznil postup podľa § 204 CSP,

k čomu odvolací súd zdôrazňuje, že listiny stranám známe, nimi samotnými predložené a nespochybnené, nie je potrebné pre splnenie predpokladov vykonania dôkazu listinou čítať či ich obsah oboznamovať, čomu aj postup súdu prvej inštancie zodpovedá.

86. K rozsahu, priebehu a postupu dokazovania vykonávaného pred súdom prvej inštancie odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie pri svojom postupe a vo vzťahu k rozsahu vykonaného dokazovania rešpektoval závery vyplývajúce z posledného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/4/2018 zo dňa 17.7.2018 a v naznačenom smere vykonal a doplnil dokazovanie, potrebné pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd mal za to, že tento odvolací dôvod žalobcu nebol na mieste v tom, že nakoľko súd prvej inštancie si nezaobstaral, nevykonaval navrhované dôkazy (odborné znalecké posudky zo spisu sp. zn. 9C/61/1994 - vyhodnotené súdom prvej inštancie ako neúčelné, zápisnice z porád predstavenstva družstva, návrh na zistenie trhových cien obilnín, mzdové listy bývalých pracovníkov), resp. ďalšie dôkazy špecifikované odvolateľom na čl. 7 a 8 jeho odvolania, alebo že tieto dôkazy nevyžiadal od správcu konkurznej podstaty, tak neboli zistené rozhodujúce skutočnosti potrebné pre správne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd mal za to, že postupom súdu prvej inštancie sa žalobcovi ako sporovej strane neznemožnila realizácia jej patriacich procesných práv, ani možnosť jej aktívnej účasti na konaní, pretože do dispozičnej právomoci súdu

v zmysle ust. § 185 ods. 1 CSP patrí rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Pokiaľ táto úvaha nie je zjavne nelogická a súd poskytne sporovej strane odôvodnenie, prečo navrhované dôkazy nevykonaval, nie je možné hovoriť

o nesprávnom procesnom postupe súdu. Odvolací súd k postupu konania a k rozsahu vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, čo namietal žalobca v odvolaní

ako skutočnosti, ktoré mali podľa neho zasiahnuť do jeho práva na spravodlivý proces, uvádza, že nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva aké listinné dôkazy súd na pojednávaní vykonal a aké skutočnosti vyplývali z rozhodujúcich listinných dôkazov, ktoré dôkazy nevykonaval a prečo, a akými úvahami

sa pri svojom rozhodovaní riadil a aké závery vyslovil, preto vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd túto námietku ako nedôvodnú.

87. Odvolací súd uvádza, že oprávnenie žalobcu ako sporovej strany navrhnúť dôkazy nie je možné zamieňať s právom súdu, ktorý rozhoduje, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Súd prvej inštancie na procesné návrhy žalobcu ako sporovej strany v rovine týkajúcej sa dokazovania reagoval primeraným, ako aj ústavne akceptovateľným spôsobom, pokiaľ v súlade s platným Civilným sporovým poriadkom pri rešpektovaní druhu sporovej veci a s odôvodneným prístupom nevykonaval všetky dôkazy navrhnuté žalobcom.

88. Pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bol rozhodujúci právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v jeho poslednom zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 1Obo/4/2018 a právne posúdenie, že správca konkurznej podstaty účinne poprel celú uplatnenú pohľadávku okrem sumy

vo výške 4 362,70 Sk, ktorú zaradil do 4. triedy, a teda popieracím prejavom došlo k popretiu pohľadávok pod č. 1 a č. 2 v celosti, čo do dôvodu, výšky a poradia z dôvodu absencie právneho titulu pohľadávok a pri pohľadávke č. 3 k popretiu vo výške presahujúcej

sumu 4 184 Sk (178,70 Sk), tiež z dôvodu absencie právneho titulu a v časti 4 184 Sk len čo do poradia.

89. Súd prvej inštancie ohľadom nároku na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 2 ZP ako aj nároku na náhradu mzdy z neplatného prevedenia žalobcu na inú prácu podľa § 130 ZP, konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobcu. Tento nárok vymedzil žalobca až podaním

zo dňa 26.3.2009, pričom súd uviedol, že na jeho výzvu žalobca nespresnil svoj návrh týkajúci sa určenia obdobia, za ktoré sa domáha náhrady mzdy podľa § 61 ZP, v akej výške a na akom skutkovom a právnom základe, pričom žalobca sa odvolával len na jeho mzdové listy a mzdové listy pracovníkov úpadcu vykonávajúcu rovnakú alebo obdobnú prácu, avšak

bez vysvetlenia spôsobu výpočtu. Žalobca neuviedol, ktorá časť pohľadávky č. 1 predstavuje nárok podľa § 61 ZP, a ktorá nárok podľa § 130 ZP, čím si nespĺnil dôkaznú povinnosť, a teda neunesol dôkazné bremeno. Rovnako tak k nároku vo výške 46 985 Sk (pohľadávka č. 2) žalobca navrhol vykonanie dokazovania zápisnicami z porád predstavenstva družstva, ktoré mali poskytnúť údaje o druhu, množstve odpredaných naturálnych pôžitkoch členom a zamestnancom družstva, tento dôkaz súd prvej inštancie nepripustil, a tiež návrh na zistenie trhových cien obilnín za rok 1990-1996 nepripustil ako nadbytočný, keďže bolo preukázané, že o druhu a množstvách naturálií každoročne rozhodovalo predstavenstvo družstva

na svojich poradách, a teda právny nárok na vydanie naturálnych pôžitkoch pre členov družstva nebol. Odvolací súd sa stotožňuje s uvedenými názormi súdu prvej inštancie, pričom v časti týkajúcej sa pohľadávky č. 1 došlo ku korekcii úvahy súdu prvej inštancie odvolacím súdom spočívajúcej vo vyhodnotení nároku vo vzťahu k aplikácii § 61 ods. 2 ZP a k zmene rozhodnutia, avšak vo zvyšku v zamietajúcej časti v záveroch súdu prvej inštancie odvolací súd nevhliadol nelogickosť alebo nedostatočné vysporiadanie sa s otázkami, ktoré v konaní vznikli. Odvolací súd nezistil zjavnú nesprávnosť alebo nedostatočné prihliadnutie na ostatné skutkové zistenia.

90. Odvolací súd mal za to, že odvolateľ teda v podstate vytýkal rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predkladaným hodnotením skutkového stavu a právnym názorom a že súd v konečnom dôsledku vychádzal zo záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcu. Nie je však možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou sporových strán, a to, že v konečnom dôsledku súd prvej inštancie dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena, teda, že žalobca v spore neuspel, nie je možné interpretovať ako porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

91. Odvolací súd uzavrel, že odvolací dôvod o zásahu do práva na spravodlivý proces, pretože podľa žalobcu rozsah vykonaného dokazovania, a na jeho základe prijaté skutkové závery a následné právne posúdenie mali byť uskutočnené súdom prvej inštancie tak, že došlo k popretiu zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces, nebol daný. Odvolací súd mal za to, že predmetná odvolacia námietka predstavuje iba nespokojnosť žalobcu s tým, že v bol konaní neúspešný, čo však nepatrí do obsahu práva na súdnu ochranu a nemôže tak založiť dôvodnosť podaného odvolania.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP

92. Z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP vyplýva, že odvolanie možno odôvodniť len tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inou vadou konania, na ktorú odvolací súd musí prihliadnuť je procesná vada, ktorú nemožno zahrnúť do okruhu väd taxatívne vymenovaných v § 365 ods. 1 CSP, a takúto inú vadu konania možno považovať za relevantnú len vtedy, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za inú vadu možno považovať nesprávne realizovanú manudukčnú povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, atď.

93. Podľa § 204 Civilného sporového poriadku dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

94. Z pohľadu odvolacieho súdu sa v súvislosti s námietkou nezákonného spôsobu vykonania listinných dôkazov, čo malo mať podľa odvolateľa za následok, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, javí ako podstatné, že obsah listinných dôkazov nebol medzi sporovými stranami sporný. Keďže obsah námietky žalobcu

sa sústreďuje na tvrdenie, že krajský súd neoboznamoval sporové strany s uvedenými dokladmi ich prečítaním, pričom zo zvukového záznamu má vyplývať, že predsedníčka senátu iba vymenovala určité listiny uvedením ich názvu a určenia čísla listu spisu, na ktorom sa nachádzajú, treba za podstatné považovať to, že žalobca priamo na pojednávaní nijaké námietky v súvislosti s čítaním listinných dôkazov na súde neuplatnil. Tu odvolací súd konštatuje, že zo zápisnice vyplýva, že súd sa dopytoval oboch sporových strán, či trvajú

na prečítaní obsahu listín, založených v súdnych spisoch sp. zn. 5C/177/90

a sp. zn. 8Cbi/6/2009. K uvedenému sa vyjadril právny zástupca žalobcu, že trvá na tom,

aby sa súd zaoberal rozsudkom 5C/177/1990, ktorý ako uviedol, mu jeho obsah bol známy, a známy bol aj žalovanému. Následne po predbežnom právnom posúdení súdom predstúpil právny zástupca žalobcu s námietkou, že nedostal vyjadrenie žalovaného a žiada o poskytnutie lehoty na vyjadrenie k nemu a k predbežnému právnomu posúdeniu súdom. Súd prvej inštancie preto pojednávanie odročil na neurčito s tým, že právny zástupca žalobcu sa vyjadrí k právnej kvalifikácii súdu a k vyjadreniu žalovaného. Odvolací súd má teda za to, že k dokazovaniu sporové strany, či ich právni zástupcovia prítomní na pojednávaní, nemali žiadne námietky. Podľa odvolacieho súdu vykonal súd prvej inštancie vo veci dokazovanie listinami riadne, v súlade s § 204 CSP, pretože dôkaz listinami bol súdom prvej inštancie vykonaný postupom, ktorý uvedené ustanovenie umožňuje a bol vykonaný na pojednávaní, a teda vzhľadom na uvedené žalobca so spôsobom vykonania dôkazov zo strany súdu súhlasil a na jeho strane nebolo zistené žiadne ukrátenie na jeho procesných právach.

95. Odvolací súd preto uzatvára, že v procesnom postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil ani procesné pochybenia alebo vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal riadne dokazovanie listinnými dôkazmi.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP

96. Žalobca v odvolaní vyslovil nesúhlas s nevykonaním dôkazov ním navrhnutých v rámci konania na súde prvej inštancie, čím mal byť naplnený odvolací dôvod podľa § 365

písm. e) CSP. Žalobca namietal nevykonanie dôkazov, resp. to, že súd prvej inštancie

si sám nezaobstaral dôkazy vo vzťahu k pohľadávke č. 2 týkajúcej sa nároku na náhradu škody za neposkytnuté naturálne pôžitky od roku 1990 do 1994, ako aj k pohľadávke č. 1, týkajúcej sa nároku na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 2 ZP a nároku na náhradu mzdy z neplatného prevedenia žalobcu na inú prácu podľa § 130 ZP, dôkazov - odborných znaleckých posudkov, zápisníc z porád predstavenstva atď. Mal za to, že ním navrhnuté dôkazy boli zásadného významu a dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie dôkazy nevykonal, bol nenáležitý.

97. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov

k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel.

Podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva v tom, že bol nesprávne vytvorený skutkový základ rozhodnutia, ktorá nesprávnosť je spôsobená chybným vyhodnotením vykonaných dôkazov. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní,

sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany.

98. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade,

ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli

vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov a poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

99. Odvolací súd k namietaným nedostatkom vykonaného dokazovania vo vzťahu k potvrdzujúcim výrokom ako aj pri zohľadnení charakteru incidenčnej žaloby uvádza, že žalobca ako dominus litis sám musí zvážiť, aké dôkazy navrhne alebo predloží na podporu svojich tvrdení, a pokiaľ zostane pasívny, je už len na žalovanom do akej miery vyvinie dôkaznú aktivitu sám. Napokon je úlohou súdu vykonané dôkazy a tvrdenia strán zhodnotiť, čo sa aj v tomto konaní v stalo. Zároveň odvolací súd uvádza, že s námietkou týkajúcou sa postupu a spôsobu pri vykonávaní dokazovania súdom prvej inštancie ako aj dôkazmi uplatnenými žalobcom, sa vysporiadal v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozsudku, nakoľko mal za to, že obsahovo zhodne bola uplatnená aj pri odvolacom dôvode podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Úlohou a zároveň zodpovednosťou súdu je dôsledne zvážiť návrhy strán na vykonanie dokazovania a určiť, ktoré z nich vykoná. Pokiaľ návrhy strán na vykonanie dokazovania sú neúčelné, nehospodárne, vzhľadom na to, že ich vykonanie a skutkové zistenia z nich vyplývajúce nemôžu zmeniť v konaní už nesporné skutočnosti, prípadne z nich majú vyplývať skutkové zistenia, ktoré ani nie sú podstatné pre rozhodnutie veci, nie je nesprávnym procesným postupom súdu, ak takéto dôkazy nevykoná. Takéto návrhy na vykonanie dôkazov teda nie sú ani dôvodom pre úspešné uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Odvolací súd tu konštatuje, že v tejto časti sa v konečnom dôsledku prejavil čiastočný úspech žalobcu, keď tento postup odvolací súd prehodnotil a dospel k záveru o potrebe v časti zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP

100. Žalobca tiež namietal, že sú v konaní prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a zistený skutkový stav preto neobstojí. Za tieto prostriedky považoval skutočnosti, argumenty a dôkazy obsiahnuté v jeho vyjadreniach zo dňa 3.3.2020 a 25.5.2022, v dôsledku uvedenia ktorých mala nastať nová dôkazná situácia. Preto mal za to, že vzhľadom na nové skutočnosti a okolnosti, ktoré pred tým neboli predmetom skúmania súdu, tak zotrvanie na všetkých záveroch rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1Obo/4/2018 z 17.7.2018 nie je podľa odvolateľa možné, keďže súd prvej inštancie nedôvodne nepreskúmal tieto nové súvislosti a nevykonal dokazovanie navrhnutými listinnými dôkaznými prostriedkami (neurčitosť uznávacieho a popieracieho prejavu správcu špecifikované v bodoch 46 a 47 odvolania spolu s doplnením argumentácie vo vyjadrení z 25.5.2022 týkajúcej sa neurčitosti, neplatnosti a neúčinnosti uznávacieho a popieracieho prejavu správcu - body 50 a 51 odvolania).

101. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. g) CSP je treba tiež uviesť, že nepredstavuje reálnu vadu rozhodnutia v zmysle chybného procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu a je daný len vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, nemôže obstať súdom zistený skutkový stav. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s ustanovením § 366 písm. d) CSP, podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozsudku súdu prvej inštancie. Pokiaľ ich sporová strana v konaní pred súdom prvej inštancie uplatnila, nejde o nové prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku v odvolacom konaní a sporová strana môže v tejto otázke uplatniť ostatné odvolacie dôvody. Pokiaľ ich sporová strana v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnila, musí ísť o také prostriedky procesnej obrany alebo

procesného útoku, ktoré je v odvolacom konaní možné uplatniť v súlade s § 366 písm. d) CSP.

102. Z tvrdení žalobcu uvedených v odvolaní nevyplýva, že by išlo o dôkazy alebo skutočnosti, ktoré by žalobca neuplatnil už v konaní skôr. Zároveň odvolací súd vo svojom poslednom kasačnom rozhodnutí jednoznačne uviedol (bod 38 a 39 jeho odôvodnenia), že „z obsahu popieracieho prejavu a uplatnenej pohľadávky v preskúmanom konaní je zjavné, že vo vzťahu k pohľadávke vo výške 4.362,70 Sk je predmetom konania jej zaradenie v IV. triede (pričom však z obsahu výzvy na č. I. spisu 96 vyplýva, že správca uznal na prieskumnom pojednávaní len sumu vo výške 4.184,- Sk, hoci vo všetkých svojich podaniach uznáva sumu 4.362,70 Sk). Vo zvyšku vo výške 576.893,04 Sk je predmetom konania určenie pravosti a výšky pohľadávky, keďže túto správca poprel ako celok. Uvedený dôvod popretia z dôvodu že „suma je v rozpore s opravným uznesením 6C 13/92“ je potrebné vykladať tak, že ide o popretie existencie pohľadávky ako takej, keďže jej nezodpovedá výrok doloženého právoplatného rozhodnutia v konaní a iné rozhodnutie predložené nebolo, a ani iné právoplatné rozhodnutia vo veci uplatnených pohľadávok vydané neboli. (38) Keďže správca poprel existenciu uplatnenej pohľadávky ako takej v celej uvedenej výške, z obsahu žalobného návrhu vyplýva, že žalobca si túto uplatňuje v incidenčnom konaní ako pohľadávku, ktorej pravosť žiada určiť vo výške 576.893,04 Sk so zaradením v I. triede uspokojovania veriteľov a vo výške čo do zvyšku žiada určiť poradie v I. triede.“(39).

103. Z podaní žalobcu zo dňa 3.3.2020 (č.l. 533) ako aj zo dňa 25.5.2022 (označeného ako žiadosť o odročenie pojednávania - č.l. 625) vyplýva, že navrhoval vykonanie dôkazov, resp. opätovne poukazoval a namietal skutočnosti, s ktorými sa už súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal. Odvolací súd zároveň uvádza, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z neúplného apelačného systému, a teda právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalobca pritom žiadne takéto dôkazy nepredložil a ani netvrdil, že prostriedky procesného útoku resp. procesnej obrany spočívajúce v nových skutkových tvrdeniach a v nových dôkazoch z nejakých dôvodov nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto vychádzal len z výsledkov z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalobca už v konaní pred súdom prvej inštancie poukazoval na argumentáciu týkajúcu sa neurčitosti popieracieho a uznávacieho prejavu správcu konkurznej podstaty a túto zopakoval aj v odvolaní. S týmito skutočnosťami sa avšak už náležite súdy vysporiadali a dali žalobcovi odpoveď k uvedenej argumentácii. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP naplnený nie je.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP

104. Odvolací dôvod tvrdený odvolateľom podľa § 365 písm. h) CSP, sa týkal nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom z obsahu podaného odvolania mal odvolací súd za to, že uvedený dôvod sa mal týkať nesprávneho posúdenia žiadosti správcu konkurznej podstaty o moderáciu. Poukazoval na to, že nebol dôvod na využitie moderačného práva incidenčného súdu, nakoľko správca konkurznej podstaty úpadcu neuviedol na prieskumnom pojednávaní, že úpadca resp. jeho právny zástupca v prerušenom konaní sp. zn. 5C/177/1990 navrhol Okresnému súdu Dunajská Streda nepriznať žalobcovi náhradu mzdy nad 6 mesiacov a správca na prieskumnom pojednávaní dňa 1.10.1999 neuviedol ani zdôvodnenie takejto žiadosti.

105. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

106. Odvolací súd však konštatuje, že závery súdu prvej inštancie boli v súlade so zákonom a plne rešpektujúce predošlé zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej veci. Súčasne odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal požiadavkou zamestnávateľa (žalovaného), týkajúcej sa zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy presahujúceho 6 mesiacov (§ 61 ods. 2 ZP), tu súd prvej inštancie správne konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobcu, uvádzajúc, že správca nenavrhol možnosť využitia moderačného práva a nepriznanie akýchkoľvek nárokov žalobcu presahujúcich

6 mesiacov na prieskumnom pojednávaní vzhľadom na to, že tak ani nemohol urobiť, keďže žalobca svoj nárok pod pohľadávkou č. 1 nešpecifikoval. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožňuje, neopakuje ich a na ne odkazuje.

Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd teda uvádza, že k tejto situácii (nesprávne právnemu posúdeniu) v predmetnej sporovej veci nedošlo, keďže na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie boli aplikované rozhodné zákonné ustanovenia uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu, ktoré boli aj správnym spôsobom interpretované. Vzhľadom na uvedené preto nepovažoval uvedenú námietku žalobcu za relevantnú a odvolací dôvod nebol naplnený.

Trovy

107. Žalobca si uplatnil nárok na určenie pravosti pohľadávok v sume celkovo 19 288,22 eur a ich zaradenie v prvej triede. Úspešný bol len čo do určenia dôvodnosti v časti pohľadávky vo výške 756,44 eur. Jeho úspech tak činí po zaokrúhlení 4 % v pomere k jeho neúspechu 96 % - čo súčasne predstavuje čistý úspech protistrany.

108. Odvolací súd postupoval podľa § 255 ods. 2 CSP a porovnal navzájom pomer časti konania, za ktorej trovy zodpovedá strana na zásade úspechu. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného a (predchádzajúceho) odvolacieho konania súd vychádzal z toho, že žalovaný mal vo výsledku v doterajšom konaní o spore pomerný úspech vo výške 92 % (čistý úspech žalovaného 96 % mínus úspech žalobcu 4 %). V tomto rozsahu preto odvolací súd žalovanému, ako prevažne úspešnému, priznal náhradu trov v rozsahu 92 %. Tento rozsah náhrady sa týka konania ako celku, a preto odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov celého konania v rozhodnutí, ktorým konanie končí postupom podľa § 261 ods. 1 CSP, v rozsahu 92 %.

109. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, posledná veta, CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný

opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom je právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany, podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).